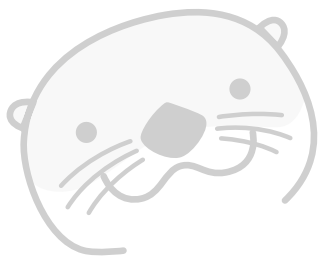

Rose

ไอตาควันสิ้นโลก

重生宅男的末世守则

เล่ม 7

暖荷

นวนิยาย

เขียน

เมิ่งเหวิน

แปล

ก ร อ า น คื อ ร า ก ร ู า บ ที่ ส ำ ค ัญ

ขณะที่พวกท้าวซวินส่วนหนึ่งกำลังทำงานก่อสร้างกันอย่างขมึ้น ด้านเหอเจียนคุณกับผู้อื่นผู้รับผิดชอบงานตรวจสอบข้อมูลข่าวสารและภาพถ่ายจากดาวเทียมเป็นประจำทุกวันก็มีความคืบหน้าอีกครั้ง ตอนที่เห็นข้อมูลซึ่งอดตาหลับขับตานอนคัดกรองออกมาอย่างยากลำบากนั้น ทั้งคู่ต่างซ็อกกันไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็รีบหอบของวิ่งไปหาทุกคนที่ 'ไซตังงาน'... ไซแล้ว ตอนนั้นบนพื้นดินถูกทุกคนขุดเจาะจนกลายเป็นหลุมใหญ่ๆ ดูล้ำลายพื้นทีที่ก่อสร้างไม่มีผิด

- นวนิยาย

คำนำสำนักพิมพ์

ไอตาคูวันสิ้นโลกเดินทางมาถึงเล่มสุดท้ายแล้ว แต่การผจญภัย
ของคนหนุ่มสาว เด็กน้อย และสัตว์เลี้ยงของทิมไอตาคูยังคงลุ้นระทึก
ไม่แพ้เลย แถมระหว่างทางพวกเขาก็ไม่ลืมที่จะรื่นรมย์ไปกับรสชาติของ
เนื้อ...เอ๊ย ไม่ใช่สิ รสชาติของชีวิตไปด้วย

แน่นอนว่า อุปสรรคยังคงมีมาให้ฝ่าฟัน ในหนึ่งวันของพวกเราจึง
พบเจอเรื่องพลิกผัน ที่ต้องเปลี่ยนแปลงกันอยู่เสมอๆ เลย แล้วนับประสา
อะไรกับทิมไอตาคู ที่ต้องผ่านผลิ ร้อน ร่วง หนาว สี่ฤดูที่ไม่ปกติในยุค
วันสิ้นโลกกันล่ะ

แต่ระดับไอตาคูสายก็ผู้เขียน มาตราการเอาตัวรอดกรณีฉุกเฉิน
แล้วนั้น จะต้องพาทีมผ่านวันร้ายๆ ไปได้อย่างมหัศจรรย์แน่ๆ เลย ไม่เชื่อ
ก็เปิดหน้าต่อไปดูสิคะ

Rose

บทที่

211

คลื่นซอมบี้มาอีกแล้ว

ถ้าไม่รับผว่ยโอกาสออกไปตอนนี้ แล้วจะรอออกไปเมื่อไร

แม้จะอยู่ในห้องใต้ดิน แต่พวกหลัวชวินต่างก็ไม่กล้าทำเสียงอีกทีก็ ครึกโครม ทุกคนทำงานกันอย่างเฝ้าเฝ้ามือที่ลุด คอยระวังไม่ให้ส่งเสียงดัง ที่จริงโลหะที่เหยียนเพยใช้สร้างผนังนั้นก็หนาเวอร่วองอลังการมากแล้ว ประสิทธิภาพในการกันเสียงก็ดีเยี่ยม ต่อให้ยื่นเคาะผนังฝั่งนี้ เสียงก็ไม่ดัง ไปยังอีกฝั่ง ก่อนหน้านี้ตอนกินข้าวอยู่ที่โรงอาหารชั้นหนึ่ง พวกเขาได้ยิน เสียงก้องกังวานเหมือนก้อนหินตกใส่เกราะโลหะ น่าจะเป็นเพราะตกกระทบ กับแผ่นโลหะบาง ๆ ที่ใช้บังแผงพลังงานแสงอาทิตย์เข้าพอดีจึงเกิดเป็น เสียงดังฟ้งซัด

พวกเขาเติมดิน ใส่ปุ๋ย และปลูกพืชกันอย่างเฝ้าเฝ้ามือเฝ้าเท้า เมล็ด ที่เพิ่งงอกใหม่เมื่อไม่กี่วันที่ผ่านมา ตอนนี้เติบโตเป็นต้นกล้าแล้ว ระหว่างที่ ทุกคนทำงานของวันนี้อยู่ที่ชั้นใต้ดิน จิตใจก็พะวัคพะวนไม่น้อย คอยแต่ เหลือบมองดูด้านบน ทั้งยังผลัดกันขึ้นไปดูสถานการณ์ที่ละคนสองคนอยู่ เป็นระยะด้วย

ถึงแม้จะดูสถานการณ์ภายนอกผ่านหน้าจอโน้ตบุ๊กได้ก็ตาม แต่ ก็เห็นจากกล้องของห้องเดี่ยวเท่านั้น ส่วนห้องอื่นๆ จะมีเรื่องไม่คาดฝัน เกิดขึ้นหรือไม่ ต้องไปดูให้เห็นเองกับตาถึงจะสบายใจ

ขณะที่ทุกคนกำลังระวังตัวแจ พวกเด็ก ๆ ในบ้านก็อยู่อย่างเจียบสงบเป็นพิเศษ หลังจากอิวี่ซันหั่นช่วยงานผู้ใหญ่พักหนึ่งแล้วก็วิ่งไปที่ข้างเปลซาลาเปาน้อย แล้วนั่งหัดเขียนหนังสือและวาดรูปอยู่เป็นเพื่อน โดยมีเจ้าตัวเล็กเดินตามหลังเด็กน้อยต้อย ๆ คอยเฝ้าอยู่ในห้องอย่างรู้งาน

โชคดีที่ซาลาเปาน้อยสงบเจียบเรียบร้อยมาแต่ไหนแต่ไร ไม่ว่าจะหลังขวินจะพาสพายหลังไปไหน หรือใส่เปลไกวไปมา ก็เพียงส่งเสียงร้องอูแว้ว ๆ แค่นั้นนี่ ฉี่ หรือหิวเท่านั้น ไม่เคยร้องไห้โยเยมาก่อนเลย

จนถึงตอนเที่ยงทุกคนจึงหยุดงานและพักผ่อน หลังขวินกับเหยียนเพยขึ้นมายังชั้นบนและไปตรวจดูสถานการณ์ภายนอกที่ชั้นสาม เหยียนเพยเปิดผนังเกราะโลหะเป็นช่องเล็ก ๆ ตามทิศต่าง ๆ เพื่อใช้สังเกตสถานการณ์คลื่นซอมบี้ที่อยู่ข้างนอก

สิ่งที่ปรากฏแก่สายตายังคงเป็นซอมบี้หลากหลายสีส้มมีทั้งที่บินอยู่บนฟ้าและวิ่งอยู่บนพื้น โชคดีที่ซอมบี้เหล่านี้อยู่ห่างจากฐานทัพใหม่ของพวกเขาค่อนข้างไกลจึงไม่มีแว้วว่าจะเข้ามาคุกคาม อีกทั้งซอมบี้จำนวนหนึ่งยังเข้าไปเฉียดใกล้พื้นที่เพาะปลูกจนถูกเถาปีศาจพุ่งเป้าโจมตี จึงยิ่งทำให้พวกเขาปลอดภัยขึ้นไปอีก

“เราลงไปกันก่อนเถอะ ดูท่าทางแล้วพวกมันคงต้องใช้เวลาเคลื่อนขบวนกันอีกสักกระยะ” เหยียนเพยปิดผนังผนังกลับมาปิดชิดทั้งหมดเหมือนเดิม มือที่โอบป่าหลังขวินตบไหล่คนรักเบา ๆ

หลังขวินพยักหน้าเล็กน้อยแล้วกลับไปกินข้าวเที่ยงที่ชั้นหนึ่งพร้อมกับเหยียนเพย

เนื่องจากก่อนหน้านี้ทุกคนกังวลว่าตอนคลื่นซอมบี้ผ่านมาแถวนี้อาจเปลือทำลายจนรับสัญญาณดาวเทียมเสียหาย ดังนั้นจึงใช้โลหะปิดผนังของเหล่านี้ไว้โดยเฉพาะเพื่อป้องกันไม่ทำให้พวกซอมบี้ผ่านมาเห็นสิ่งเหล่านี้เข้าตอนนี้จึงยังถอดเกราะโลหะที่ปิดผนังของพวกนั้นออกไม่ได้ ต้องรออีกหน่อยแล้วค่อยว่ากัน

แล้วก็เป็นอย่างที่เหยียนเพยคาดไว้ คลื่นซอมบี้ใช้เวลาสองวันเต็มในการเดินทาง บริเวณฐานทัพใหม่ของพวกเขา กว่าที่จะค่อย ๆ หายไปอย่าง

ไว้รอรอย

จากนั้นพวกเขาถึงได้ถอดเกราะโลหะที่ป้องกันจากรับสัญญาณดาวเทียมออก เหนื่อยล้ากับเพื่อนๆ สองสามคนรับหน้าที่กรองข้อมูลข่าวสารที่เพิ่งได้รับมาใหม่ ในนั้นมีภาพถ่ายจำนวนหนึ่งที่เห็นได้ชัดว่า... ซอมบี้ระลอกนี้เดินทางไปถึงฐานที่มั่นตะวันตกเฉียงใต้แล้ว แถมนยังปิดล้อมที่มั่นไว้อีกครั้ง

ฐานที่มั่นตะวันตกเฉียงใต้คาดการณ์ไว้มานานแล้วว่าคลื่นซอมบี้ครั้งนี้จะผ่านมาใกล้ฐานที่มั่น และยังเตรียมมาตรการรับมือและเตรียมความพร้อมไว้ล่วงหน้าด้วย

ทางการได้ประกาศแจ้งเตือนไม่ให้ประชาชนทุกคนในฐานที่มั่นออกไปข้างนอกในช่วงเวลาที่กำหนด และเตรียมพร้อมป้องกันไว้ล่วงหน้า ตลอดจนการจัดแบ่งทีมต่างๆ ว่าจะต้องผลัดเปลี่ยนเวรคุ้มกันฐานที่มั่นอย่างไรตอนทีคลื่นซอมบี้มาถึงก็ล้วนเตรียมการไว้เสร็จสรรพหมดแล้ว

น่าเสียดายก็แต่ยังคงมีสถานการณ์ที่คาดไม่ถึงมากมายทำให้ฐานที่มั่นเกิดความโกลาหลวุ่นวายเล็กน้อย เช่น เนื่องจากในฐานมีทรัพยากรไม่เพียงพอ ดังนั้นถึงแม้จะผลิตอาวุธและกระสุนได้ แต่ปริมาณก็ไม่มากพอด้วยเหตุนี้จึงจำเป็นต้องพึ่งพามีพลังพิเศษเป็นกำลังสำคัญในการป้องกันฐานที่มั่น

แต่ปัญหาก็คือ หลังจากเปลี่ยนผู้อำนวยการปกครองใหม่ เพื่อสร้างเสถียรภาพภายในฐานที่มั่น คนเหล่านั้นจึงแอบทำตามแนวทางเดียวกับผู้บริหารฐานที่มั่นในอดีต ด้วยการจัดส่งทีมที่ไม่ให้ความร่วมมือกับเบื้องบนเข้าไปทำภารกิจในส่วนลึกของเขตตัวเมืองหรือเขตที่มีซอมบี้ชุกชุม ทำให้เสียมือดีไปเป็นจำนวนมาก

หรืออย่างเช่น เพื่อให้ผู้มีพลังพิเศษกลับมาอยู่ภายใต้การควบคุมของกองทัพให้มากที่สุด จะได้รักษาอำนาจในการปกครองฐานที่มั่น จึงยกระดับภารกิจของแต่ละทีมให้ยากมากขึ้น บีบคั้นทีมที่มีขนาดเล็กและทีมที่ไม่ฟังคำสั่งให้ยุบทีมไป พวกผู้มีพลังพิเศษจากทีมที่ถูกยุบไปเหล่านั้น

ส่วนหนึ่งยอมต้องไปเข้าร่วมกับทีมที่ใหญ่กว่า แต่ก็มีผู้มีพลังพิเศษอีกส่วนหนึ่งไม่เต็มใจเข้าร่วมกับทีมพวกนั้นด้วยเหมือนกัน ครั้นถึงเวลาประกาศพื้นที่รับผิดชอบป้องกันของแต่ละทีมช่วงก่อนที่ซอมบี้จะปิดล้อมฐานที่มั่น ทีแรกใช้วิธีการส่งข้อความถึงแต่ละทีมเหมือนเช่นทุกครั้ง ผู้มีพลังพิเศษบางคนที่ไม่เข้าร่วมทีมใดๆ แล้วจึงไม่ได้รับข่าวสาร เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ดูเหมือนว่าจำนวนผู้มีพลังพิเศษจะลดลงอย่างฮวบฮาบ

ยังดีที่เป็นการแจ้งล่วงหน้าจึงคำนวณตัวเลขกำลังหลักในการป้องกันกำแพงฐานที่มั่นออกมาได้อย่างรวดเร็ว ทำให้ผู้นำระดับสูงพบปัญหาแต่เนิ่นๆ และรีบเปลี่ยนเป็นแจ้งข่าวถึงคนทั่วไปทั้งหมดในฐานที่มั่น แกรมยังตั้งคำตอบแทนเป็นคริสตัลเพื่อชักจูงใจคน...โดยปกติหลังจากคลื่นซอมบี้ผ่านไปแต่ละครั้ง ทางฐานที่มั่นจะส่งทหารออกไปเก็บรวบรวมคริสตัลที่กระจัดกระจายอยู่โดยรอบ จนเก็บกวาดทุกอย่างเสร็จเรียบร้อยถึงค่อยให้คนทั่วไปออกไปทำภารกิจที่นอกฐานได้

คริสตัลที่เก็บรวบรวมได้ ส่วนหนึ่งยอมต้องแบ่งให้กำลังพลของหน่วยต่างๆ เป็นรางวัลตอบแทน ส่วนที่เหลือทั้งหมดเก็บเป็นสมบัติของฐานที่มั่น จะยอมปล่อยให้ออกมาก็เฉพาะในยามจำเป็นเท่านั้น

นอกจากนี้ยังมีบางสถานการณ์ที่ชนชั้นผู้บริหารซึ่งเพิ่งมารับตำแหน่งหมาดๆ เองก็คิดไม่ถึง เดิมทีคิดว่า การเปลี่ยนผู้บริหารใหม่ยกชุดแล้ว สถานการณ์ในฐานน่าจะพัฒนาไปในทิศทางแบบที่พวกเขาคาดคิดไว้ เช่น ปัญหาเรื่องการทำงานเหล่าเหล่าไม่เหมาะสมของเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานต่างๆ ที่ต้องติดต่อกับบุคคลภายนอก

ตอนแรกนี่ก็ได้ซบไล่ ‘แมลงร้าย’ ผู่นั้นไปพ้นแล้ว เจ้าหน้าที่ใหม่จะตั้งใจทำงานกันอย่างขยันขันแข็งกันทุกคน แต่พวกผู้บริหารกลับมองข้ามปัญหาอย่างหนึ่งไป...ประวัติศาสตร์นับแต่โบราณกาลมา ประเทศของพวกเขาล้วนเป็นสังคมอุปถัมภ์ ไม่ว่าใครก็ตาม ขอแค่มีคนใหญ่คนโตคอยหนุนหลังเพียงเล็กน้อย ก็พร้อมที่จะเป็นทั้งฝ่ายเอื้อประโยชน์และฝ่ายรับประโยชน์จากคนรอบข้างกันทั้งนั้น

บ้างก็อาศัยสายสัมพันธ์ บ้างก็ส่งของกำนัลเพื่อหวังใช้เส้นสาย

ทางลัด และหากงานในปัจจุบันของพวกเขาไม่ได้สร้างความมั่งคั่งแบบที่คาดหวัง แคมป์บริหารยังไม่ได้ลงมาตรวจสอบควบคุมอย่างจริงจัง ขบวนการนำพอนอนพะของคนที่นี้จะยิ่งแทรกซอนลึกเข้าไปใหญ่

เหตุปัจจัยต่าง ๆ ทำให้การเตรียมการรับมือก่อนที่ซอมบี้จะยกโขยงมาครั้งนี้ไม่เป็นไปอย่างที่ตั้งใจ ถ้าไม่เพราะมีเวลาเตรียมการป้องกันมากพอละก็ คงเกิดปัญหาใหญ่โตแน่ โชคดีที่พวกเขาตรวจพบวิกฤตการณ์ทัน จึงค้นพบปัญหาภายใน ปรับเปลี่ยนนโยบาย และปรับแก้กลยุทธ์ได้ทันห่วงที่

เมื่อซอมบี้ตัวแรกบินผ่านเข้ามาเหนือฐานที่มั่น สงครามซอมบี้ปิดล้อมฐานจึงได้เริ่มต้นขึ้นอีกครั้งอย่างเป็นทางการ

ในภาพถ่ายภาพหนึ่งเห็นเงาร่างดำ ๆ กระจุกตัวหนาแน่นอยู่รอบฐานที่มั่นแห่งหนึ่งที่มีขนาดพื้นที่ค่อนข้างใหญ่ ที่นั่นก็คือฐานที่มั่นตะวันตกเฉียงใต้ ซึ่งถูกล้อมด้วยคลื่นซอมบี้นั่นเอง

หลังขวิวิเคราะห์อย่างละเอียด หลังจากดูภาพอื่น ๆ ประกอบจนแน่ใจว่าซอมบี้กลุ่มที่อยู่ไกลออกไปอีกไม่น่ามุ่งหน้ามาสมทบที่ฐานที่มั่นตะวันตกเฉียงใต้และฐานทัพของพวกเขาเพิ่มแล้ว จึงบอกว่า “ตอนนี้ฐานของเราปลอดภัยชั่วคราว รอดูสถานการณ์อยู่ในบ้านสักสองสามวันก่อนค่อยออกไป”

คนอื่น ๆ ต่างพยักหน้าสนับสนุน แม้ว่าซอมบี้จะไปรวมตัวอยู่ที่ฐานที่มั่นตะวันตกเฉียงใต้แล้ว แต่ใครจะรู้เลยว่าหากการต่อสู้ยืดเยื้อพวกมันจะหันกลับมาทางเดิมหรือเปล่า

แต่จู่ ๆ จางซูก็เอ่ยขึ้น “ฉันว่าเราออกไปหาของกันช่วงนี้ดีกว่า ไปที่โกดังหรือศูนย์กระจายสินค้ากันก่อนก็ได้ ขึ้นมั่วรอให้คลื่นซอมบี้ถอนกำลังให้หมด ก็ต้องมีคนจากในฐานออกมารวบรวมทรัพยากรด้วยเหมือนกันแน่ ถ้าไปเจอคนพวกนั้นจะยิ่งยุ่งยากนะ”

ทุกคนจึงไปล็อกพังก่อนตาลูกวาว แล้วหันไปมองหลังขวิ

หลังขวิเห็นเข้าใจความหมายของจางซู เขามองตึกครุ่นคิดสักพัก

จึงตัดสินใจว่า “นายพุตทิฎฐ มีของบางอย่างที่ไปถึงก่อนมีสิทธิ์ก่อน ที่จริงตอนนี้เราเองก็ยังไม่แน่ใจเหมือนกันว่าที่นั่นจะมีทรัพยากรที่เราต้องการหรือเปล่า แต่ถ้าไม่ฉวยจังหวะนี้รีบออกไปลองหาดู วันหน้าถ้าหากไปเจอคนอื่นด้วยได้งานเข้าแน่”

จางซู่วิเคราะห์ที่ได้ถูกต้องแล้ว พวกเขาสามารถประเมินความปลอดภัยและความเสี่ยงได้จากภาพถ่ายดาวเทียม ฐานที่มั่นก็สามารถทำได้เหมือนกัน มีหน้าซำฐานที่มั่นมีกำลังคนมากกว่า และมีทีมที่แข็งแกร่งเยอะกว่าด้วย เวลาพวกเขาออกไปรวบรวมทรัพยากรก็มีโอกาสพบกับทีมอื่นของฐานที่มั่นอยู่แล้ว ถ้าไม่รีบฉวยโอกาสออกไปตอนนี้ พอถึงตาคนในฐานที่มั่นออกมา ก็ไม่รู้เลยว่าจะมีอะไรเหลือถึงมือพวกเขาบ้าง บนโลกนี้ไม่มีคนโง่หรือคนโง่ มีแต่ความได้เปรียบในการลงมือช้าหรือเร็วเท่านั้น

หลังจากหารือกัน ทุกคนก็ตัดสินใจว่าพรุ่งนี้จะออกเดินทางกันแต่เข้าจุดหมายปลายทางคราวนี้คือ...โกดังสินค้าของธุรกิจห้างร้านจำนวนมากที่พวกเขาหาเจอจากในแผนที่ ที่บังเอิญมากก็คือ บริเวณใกล้เคียงของที่แห่งนั้นยังเป็นที่ตั้งของหนึ่งในศูนย์ขนส่งหลักของบริษัทขนส่งยักษ์ใหญ่ในยุคก่อนวันสันโลกของเมืองเอพอดี้

ตอนเช้าตรู่ เมื่อตรวจดูภาพถ่ายดาวเทียมอีกครั้ง พวกหลัวซิวินจึงตัดสินใจออกเดินทางทันที พวกเขาอาจเจอซอมบี้หลงฝูงกลางทางบ้าง ประปราย แต่เมื่อเทียบกับคลื่นซอมบี้แล้ว ซอมบี้หลงฝูงพวกนี้ถือได้ว่าเป็นกระดุกคนละเบอร์อย่างแท้จริง

สถานที่ที่พวกเขาจะไปอยู่ห่างจากฐานทัพใหม่ไกลพอควร บวกกับถนนหนทางชำรุดเสียหายหนักเอากการ ทุกคนที่นั่งอยู่ในรถจึงรู้สึกเหมือนอยู่บนเครื่องเล่นผจญภัยในสวนสนุกไม่มีผิด กระแทกกระทั้นสะท้านสะเทือนตั้งแต่หัวจรดเท้า อวิซินหันผู้นำส่งสารถูกเขย่าจนเอาเจียนออกมาพวกเขาได้เตรียมจอตารถเพื่อให้เด็ก ๆ ได้พักกันสักเดี๋ยวนั้น หลัวซิวินรีบตรวจดูอาการของซาลาเปาน้อยที่เบาะหลัง แต่ใครจะคิดว่าหนูน้อยกลับลืมนดาแป้วราวกับผลองุ่น ซู่ไม่ซู่มีมือหิวระเอิกอ้ากสนุกสนาน ดูว่าเรียงเป็นพิเศษ

หรือว่าเจ้าหนูจะชอบความรู้สึกที่ถูกเหยียดแบบนี้?

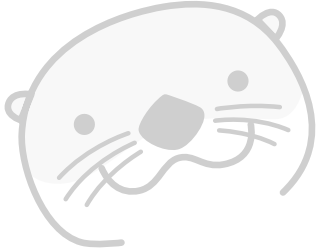

หลัวซวินกับเหยียนเฟยมองหน้ากันโดยไม่พูดอะไร ก่อนหันไปมองเปลที่เด็กน้อยนอนอยู่อีกครั้ง...บางทีอาจเป็นเพราะซาลาเปาน้อยอยู่ในเปลที่มันคงแน่นหนามาก พอร์ถโคลงเคลงไปมา สำหรับหนูน้อยแล้วจึงเหมือนถูกคนอุ้มโยกไปโยกมา จึงรู้สึกสนุกมากกว่าทรมาน

“ดีขึ้นบ้างไหมจ๊ะ” ซึ่งหลังหลังเต็มน้ำสะอาดใส่ถ้วยส่งให้สวีเหมยช่วยอุ่นด้วยไฟ ก่อนจะถือกลับมาป้อนให้อวีซินหรรันบัวปาก

เด็กหญิงตัวน้อยล้างปากบัวหน้าสองที ก่อนพยักหน้าด้วยใบหน้าขาวซีด “หนูไม่เป็นไรแล้วค่ะ”

เมื่อเห็นใบหน้าซีดเผือดของหนูน้อย ทุกคนต่างรู้ว่าเด็กคนนี้กำลังป่วยอยู่ พวกเขาจึงหันไปมองหลัวซวินกับเหยียนเฟยซึ่งกำลังอุ้มซาลาเปาน้อย ผู้ดีกักกักผิดปกตติลงมาจากรถ

กตลอกจ๊อด

บทที่

212

ชื่อกระหน่ำ

คนกลุ่มนี้เหมือนพวกถือบัตรเครดิตไม่จำกัดวงเงิน
มาเดินช้อปปิ้งตามห้างร้านแล้วรูดบี๊ดๆอย่างเผลอ

หลัวชวินมองสำรวจไปรอบๆ ก่อนหันมาลูบหัวเด็กหญิงยิ้มๆ
“เราพอกันสักเดี๋ยวเถอะ ไม่ต้องรีบหรอก”

ระยะนี้สภาพอากาศอบอุ่นขึ้นเรื่อยๆ โลกกลายเป็นสีเขียวชอุ่ม
เต็มไปด้วยต้นไม้ใบหญ้าทุกแห่งหน และเพราะมนุษย์ทำกิจกรรมต่างๆ
น้อยลงจึงทำให้พืชพันธุ์เจริญงอกงามได้ดีเป็นพิเศษ แวนแรกที่มีมองออกไป
หลัวชวินรู้สึกเหมือนอยู่ท่ามกลางห้องฟุ้งไม่มีผิด

อาคารหลายแห่งในเขตตัวเมืองซึ่งอยู่ห่างออกไปไกลลิบล้วนมีต้นไม้
ใบเขียวแผ่เลื้อยปกคลุมเต็มไปหมด ราวกับเป็นซากอารยธรรมร้าง
กลางป่าอย่างไรรายนั้น ให้ความรู้สึกเหมือนเป็นภาพฝันที่ไม่มีอยู่จริง

แต่นี่คือความจริง คือสภาพแวดล้อมที่ผู้คนในยุควันสิ้นโลกพบเห็น
ได้บ่อยจนเป็นเรื่องปกติ

คนทั้งกลุ่มถือว่าเป็นการออกมาตั้งแคมป์ปิกนิก ต่างเดินลงจากรถ
แล้วทอดสายตามองไปรอบๆ พวกเขาขึ้นอยู่กับถนน ตาก็มองดูดอกไม้
ใบหญ้าริมทางที่ไม่รู้ว่าเป็นพืชกลายพันธุ์หรือไม่ ดอกไม้สีเหลืองสีแดงนั้น
ก็ไม่รู้ว่าคือดอกอะไร บานสะพรั่งสดใสสวยงามเหลือเกิน

อวีซินหันรับน้ำอุ่นจากช่งหลิงหลิงมาดื่ม หัวซวินถือโอกาสพา ซาลาเปาน้อยออกมาจับแดด...ระยะนี้พวกเขาทำกิจกรรมต่าง ๆ อยู่แต่ในบ้านจึงอาจไม่ค่อยดีกับร่างกายของเด็กนัก ควรให้หนูน้อยออกมาสูดอากาศบ้างไม่ใช่เหรอ

ขณะที่พวกเขาทั้งกลุ่มกำลังพักผ่อนอยู่นั้น จู่ ๆ ก็สัมผัสได้ถึงแรงสั่นสะเทือน...

“คะ...คลื่นชอมบี้เหรอ?!” หวังตัวร้องขึ้นด้วยความตื่นตระหนก รีบหันมองซ้ายมองขวา ท่าทางของเขาดูเหมือนพร้อมที่จะเผ่นกลับขึ้นรถเพื่อหนีเอาชีวิตรอดได้ตลอดเวลา

คนอื่นก็ตื่นตกใจไม่แพ้กัน หัวซวินหันไปมองจางซู อีกฝ่ายรีบใช้พลังพิเศษธาตุลมตรวจหาทิศทางที่มาของแรงสั่นสะเทือนนั้น

ที่ว่าสายลมที่เขาส่งไปถึงเป้าหมายยังไม่ทันจะย้อนกลับมา พวกหัวซวินก็เห็นแล้วว่าวัตถุเป้าหมายนั้นคืออะไรกันแน่...

สุนัขป่าตัวใหญ่ยักษ์สองตัวกำลังกระโดดทะยานอยู่บนถนนสายเล็กด้วยความฉึกคะนอง ด้านหน้าของพวกมันมีเบ็ดและท่อนกลายพันธุ์ที่ขนาดตัวใหญ่ขึ้นมากกำลังวิ่งหนีตายอย่างไม่คิดชีวิตอยู่หลายตัว ปากก็ส่งเสียงร้อง ‘ก๊าบ ๆ’ ไม่หยุด

คำกล่าวที่ว่า ‘หมาไล่ตามเบ็ด เบ็ดร้องก๊าบ ๆ’ เป็นอย่างไร เวลานี้พวกหัวซวินได้เห็นภาพกับตาตัวเองแล้ว

ดูเหมือนว่าเพราะสุนัขป่าสองตัวนั้นจะมีเป้าหมายแค่ต้องการไล่ล่าเบ็ดเท่านั้น ๆ ที่แหกปากร้องลั่น วิ่งกระเจิงไปทั่วสองสามตัวเท่านั้น พวกมันจึงไม่ได้ปรี่ต้อนฝูงเบ็ดเหล่านั้นมาทางที่พวกหัวซวินอยู่ เพียงแค่ไล่ตามหลังพวกเบ็ดพวกมันวิ่งพล่านไปทั่วทุ่งร้างกว้างใหญ่ กระทั่งเล่นสนุกจนหน้าใจแล้วจึงค่อยกระโจนขย้ำเหยื่อทีละตัว ๆ สุดท้ายก็คาบเสียบึงอาหารของพวกมันเดินสายห่างจากไปอย่างมีความสุข

¹ ร้องก๊าบ ๆ เป็นสำนวน หมายถึง เจ่ง ร้ายกาจ เก่งกาจ ในบางท้องถิ่นของจีนนำมาสร้างเป็นสำนวนพ้องท้าย คือ สำนวนที่พูดเฉพาะวรรคหน้าก็สื่อถึงความหมายหลักที่อยู่วรรคหลังว่า ‘หมาไล่ตามเบ็ด เบ็ดร้องก๊าบ ๆ’ ซึ่งให้ความหมายแบบเดียวกัน คือใช้กล่าวชมความสามารถ

กลุ่มของพวกเขาหัวขวินเบิกตาอ้าปากค้าง มองดูเหตุการณ์ตั้งแต่ต้นจนจบ จนสุนัขป่าสองตัวคาบเหยื่อจากไป เหลือเบ็ดทำนายนั่นหันรีหันขวางอยู่กลางทุ่งอย่างงงๆ เพียงไม่กี่ตัว

ผ่านไปนานพักใหญ่ ทุกคนถึงหันมามองหน้ากันสองสามที หัวขวินอดพูดติดตลกไม่ได้ว่า “ฉันแอบนึกอยู่เหมือนกันว่าหมาป่าสองตัวนี้มันหายไปไหน ที่แท้ก็ไปไล่ต้อนเบ็ด²นี่เอง” เอาเถอะ คำพูดประโยคนั้นของเขาฟังดูสองแง่สองง่ามจริงๆ

จู่ๆ อุซึนก็ถามขึ้น “พี่หัวขวิน สองตัวนั้นเป็นหมาป่าจริงๆ ใช่ไหม” “ท่าไม่เหรือ” หัวขวินไม่เข้าใจคำถาม คนอื่นก็หันไปมองอุซึนอย่างงงๆ ไม่แพ้กัน

“ผมเคยได้ยินว่า หมาป่าหางจะลู่ต่ำ มีแต่หมาบ้านเท่านั้นที่หางชี้ขึ้น...เมื่อกี้ตอนพวกมันเดิน ดูเหมือนจะยกหางกระดิกไปมาเนอะครับ”

“...ฉันไม่ได้สังเกต”

“ดูเหมือนพวกมันจะสายหางนะ แต่ชี้ขึ้นหรือเปล่าก็ไม่แน่ใจ”

“ไม่แน่ว่าจะเป็นหมาบ้านจริงๆ ก็ได้! เพราะถ้าเป็นหมาป่า มีเหรือที่พวกมันจะไม่โจมตีพวกเราเลย”

“ใช่ๆ และเท่าที่ได้ยินมา ดูเหมือนหมาป่ามีเหลืออยู่ไม่เยอะแล้วด้วยนี่”

“ในสวนสัตว์ก็ไม่มีเหรือ ถ้าเป็นพวกที่หลุดออกมาจากสวนสัตว์ล่ะ”

กลุ่มคนซึ่งแฉะพักผ่อนหย่อนใจคุยกันเรื่องที่ว่าแท้จริงแล้วสัตว์สองตัวนั้นเป็นสุนัขบ้านหรือสุนัขป่ากันแน่หนาครึ่งชั่วโมงเต็ม ในที่สุดก็นึกขึ้นได้ว่าวันนี้พวกเขายังมีงานสำคัญต้องทำ หลังจากปรึกษากันทุกคนก็ตัดสินใจเป็นเอกฉันท์ว่า...ให้อูซึนหรรันหนึ่งเบาะหนักรถคันของหัวขวินกับเหยียนเพยที่ใช้เปิดทาง

อูซึนหรรันสามารถใช้พลังพิเศษเปลี่ยนเศษหินขนาดใหญ่บนถนน

---

²เบ็ด เป็นศัพท์สแลง หมายถึงชายขายบริการ ตรงข้ามกับคำว่าไก่ ซึ่งหมายถึงหญิงขายบริการ

ข้างหน้าให้กลายเป็นทรายได้ ส่วนที่มีเศษกรวดเศษหินเล็กๆ ก็ไม่ต้องใส่ใจอะไร แค่จัดการถนนช่วงที่เป็นหลุมเป็นบ่อซึ่งทำให้รถโคลงเคลงโดยการนำทรายไปกลบจนราบเรียบ

สถานที่ที่จะไปคราวนี้อยู่ไกลจากฐานทัพใหม่ของพวกเขาพอสมควร โชคดีที่หลังจากขับเข้าถนนหลวงสายหลักก็ไม่ต้องรบกวนอวีซินหรือผู้จัดการพิวถนนให้ยุ่งยากแบบนั้นแล้ว

พวกเขาใช้เวลาขับรถมากกว่าหนึ่งวันจึงถึงที่หมาย...จุดหมายปลายทางคือเขตชานเมืองทางตะวันออกเฉียงใต้ของเมืองเอ ในยุคก่อนวันสิ้นโลกที่นี่เป็นหมู่บ้านชานเมืองแห่งหนึ่ง แต่เดิมพื้นที่ละแวกนี้มีสภาพแวดล้อมก้ำกึ่งจะเจริญก็ไม่เจริญ แต่พอเข้ายุควันสิ้นโลก เนื่องจากตำแหน่งที่ตั้งห่างไกลและมีประชากรเพียงน้อยนิด จึงไม่ได้ถูกทำลายเสียหายมากมายนัก

โดยเฉพาะสถานที่ที่พวกหลัวซวินมาเคยเป็นโกดังและศูนย์กระจายสินค้า เมื่อก่อนทั้งช่วงเวลาเช้าและเย็น นอกจากรถที่เข้าออกมารับส่งสินค้ากับคนงานที่ดูแลจัดการโกดังแค่นี้ก็คนแล้วก็ไม่ค่อยมีผู้คนเลย

พวกเขาขับรถไปถึงบริเวณใกล้กับเขตโกดัง จากนั้นตรวจสอบสถานการณ์รอบด้านไกล ๆ ก่อน เมื่อแน่ใจแล้วจึงค่อยขับรถเข้าไป

โกดังในบริเวณนี้บางหลังถูกทำลาย ในขณะที่บางหลังสภาพภายนอกยังค่อนข้างดี จากภาพถ่ายดาวเทียมพวกหลัวซวินสามารถดูว่าสิ่งปลูกสร้างเหล่านี้ยังมีสภาพดีอยู่หรือไม่ได้เพียงคร่าว ๆ เท่านั้น ส่วนความแข็งแรงของหลังคา โครงสร้างอาคาร และสภาพภายในต่าง ๆ ต้องรอไปถึงที่ก่อนถึงจะเห็น อย่างเช่นตอนนี้ ผงน้ำตาลข้างและประตูทางเข้าของโกดังหลายหลังถูกทำลายและเปิดอ้าอยู่ ซึ่งนี่เป็นสิ่งที่พวกเขาไม่สามารถเห็นได้จากภาพถ่ายดาวเทียม

“เคยมีคนมาที่นี่แล้ว” หลังจากที่ทุกคนขับรถเข้าไปก็กวาดตาสำรวจแล้วพูดขึ้นด้วยความมั่นใจ

หลัวซวินคิดอยู่ครู่หนึ่ง เขาขับรถอยู่คันหน้าสุด มุ่งหน้าไปทางโกดังหลังหนึ่ง “เราไปที่โกดังเป้าหมายก่อน แล้วค่อยไปตรวจดูโกดังหลังอื่น” เขาคาดว่าคงมีทีมอื่นเคยมาแล้ว ถึงอย่างไรที่นี่ก็เป็นศูนย์กระจายสินค้า

ภารกิจต่าง ๆ ที่ทางฐานที่มั่นเคยประกาศก่อนหน้านี้ต้องเคยส่งคนมาที่นี่แล้ว แน่ ฉะนั้นจึงไม่ใช่เรื่องเหนือคาดเลยสักนิด หลัวชวินคิดว่าขอเพียงยังมีของที่พวกเขาต้องการเหลืออยู่ก็พอ ไม่ได้คาดหวังว่าจะต้องเจอของดีอะไรสักอย่าง แค่ได้ในเรื่องที่พวกเขาต้องการเท่านั้นก็ดีมากแล้ว

หลังจากพวกหลัวชวินขับรถวนดูสักพัก ในที่สุดก็จอดรถที่หน้าโกดังหลังหนึ่งซึ่งประตูทางเข้าถูกกระเปิดจนเป็นรูโหว่ เมื่อเห็นว่ามีคนอื่นเคยมาที่นี่แล้ว เขาก็ไม่ได้รู้สึกแปลกใจเลยสักนิด เพียงแค่ให้เหยียนเพยที่อยู่ข้าง ๆ เปิดประตูโกดังขึ้น

ประตูเหล็กเลื่อนเปิดเสียงดัง เผยให้เห็นสภาพภายในอันมืดสลัว

ประตูของโกดังเกือบทุกหลังในละแวกนี้ล้วนมีร่องรอยถูกจัดแะทำลายด้วยวิธีรุนแรงกันทั้งนั้น คงเป็นคณกลุ่มที่ยกขบวนกันมาก่อนหน้านี้ แต่ถึงแม้พวกนั้นจะเปิดช่องประตูได้ แต่ก็เชื่อว่าจะขนของทุกอย่างไปได้หมด นี่จึงเป็นหนึ่งในสาเหตุที่ทำให้หลัวชวินใจเย็นได้ขนาดนี้

“ยังมีของอยู่! พี่หลัว ยังมีของอยู่ครับพี่” เสียงร้องตื่นเต้นดีใจของทุกคนดังมาจากรถคันอื่น ๆ ที่จอดอยู่ข้างกัน หลัวชวินไม่ได้มัวแต่ดีใจจนมองข้ามสภาพโดยรอบไป ตรงกันข้าม เขากลับบอกลางซู่ซึ่งอยู่ในรถอีกคันว่า “จางซู่ นายลองตรวจสอบดูก่อนว่ามีอะไรอยู่ในนั้นหรือเปล่า”

พวกเขา มองจากด้านนอกเข้าไปเห็นลังกระดาษวางซ้อนกันอยู่ในโกดัง ดูจากบรรจุภัณฑ์ด้านนอกยิ่งค่อนข้างสมบูรณ์ดี แต่ไม่รู้ว่าจะมีขอมบี่มนุษย์หรือขอมบี่สัตว์ซ่อนอยู่ในโกดังนี้หรือไม่

พลั้งพิเคราะห์ตามลมของจางซู่หมุนวนภายในโกดังรอบหนึ่ง “ไม่รู้สิคิดว่ามีอะไรเคลื่อนไหวอยู่ข้างในนะ”

ตอนนี้เองหลัวชวินถึงค่อยวางใจลงได้ครึ่งหนึ่ง คนทั้งกลุ่มเปิดประตูก้าวลงจากรถ แล้วเดินเข้าไปตรวจดูในโกดังด้วยกันอย่างระมัดระวัง

พวกเขาหยุดยืนอยู่ห่างจากกองลังกระดาษไปไกลพอสมควร ก่อนจะให้จางซู่ใช้ควมวายุกริตผาลังกระดาษใบหนึ่งแฉมดู เผยให้เห็นสิ่งที่อยู่ข้างใน...เกลื่อ

ที่นี่เป็นโกดังสินค้าของบริษัทเกลื่อแห่งหนึ่ง ของที่อยู่ในนี้ก็ถือเกลื่อ

ซึ่งพวกหลั้วซวินต้องการมาก เพราะไม่ว่าจะเก็บไว้นานแค่ไหนก็ไม่เน่าเสีย

เมื่อเห็นหีบห่อที่แสนคุ้นตาต้านใจ ทุกคนต่างร้องเฮออกมาเบาๆ อย่างกลั่นไม่อยู่ เมื่อแน่ใจแล้วว่าไม่มีอะไรผิดปกติ พวกหลั้วซวินจึงค่อยๆ ก้าวเข้าไปเปิดลังกระดาษใบนั้นอย่างระมัดระวัง

สภาพด้านนอกของลังกระดาษยังคงไม่บุบสลายสักนิดถึงแม้จะวางทิ้งไว้จนเข้าสู่ยุควันสิ้นโลกมานานปานนี้ แต่เนื่องจากไม่โดนฝน แดด สภาพอากาศแถวนี้ก็แห้งมาก ลังกระดาษจึงไม่ชื้นและไม่ได้รับความเสียหาย

“ไม่น่าจะมีปัญหาอะไรนะ ขนไปกันเถอะ” ในโกดังหลังนี้เก็บเกลือไว้ไม่น้อย แต่ไม่ได้มีอยู่เต็มโกดัง เพราะคนอื่นที่เคยมาที่นี่คงขนกลับไปบางส่วนแล้ว หรืออาจเป็นไปได้ว่าไม่ได้มีเกลืออยู่เต็มโกดังมาตั้งแต่แรก เท่าที่พวกเขาเห็นอยู่ตอนนี้ก็มีเพียงลังบรรจุเกลือกองนั้นเท่านั้น

และนอกจากเกลือเสริมไอโอดีนทั่วไปแล้ว ยังมีเกลือที่เติมส่วนผสมอื่นๆ อีกบางส่วน รวมทั้งดอกเกลือและเกลือหิมาลัยที่เม็ดค่อนข้างใหญ่อีกด้วย แต่ละชนิดล้วนเป็นสินค้าแบรนด์เดียวกันทั้งหมด

เกลือแต่ละลังหนักพอสมควร พวกหลั้วซวินใช้รถเข็นที่เหยียนเพยสร้างขึ้นลำเลียงไปไว้ที่รถ โดยแบ่งส่วนหนึ่งใส่ไว้บนรถบรรทุกและอีกส่วนหนึ่งใส่ไว้ในรถพลังงานไฟฟ้า จนกระทั่งในโกดังเหลือเกลืออยู่อีกราวยี่สิบถึงสามสิบลังสุดท้าย พวกเขาถึงได้ขับรถออกมาจากที่นั่น

ดูเหมือนวารถโกดังเก็บเกลือจะรายล้อมไปด้วยโกดังสินค้าเกี่ยวกับอาหาร บางโกดังไม่ต้องเข้าไปใกล้ก็ได้กลิ่นตุๆ โขยมาจากข้างใน...ของหมดอายุจะยังมีกลิ่นหอมอยู่ได้อย่างไร บางโกดังก็ว่างเปล่าโง่งม คิดว่าคงมีคนมาขนของไปหมดตั้งแต่เข้าสู่ยุควันสิ้นโลกช่วงแรกๆ แล้วละมัง

หลังจากตรวจดูโกดังสินค้าประเภทเดียวกันผ่านไปหลายหลัง ในที่สุดพวกหลั้วซวินก็พบสินค้าประเภทที่ต่างออกไป เช่น...โกดังเครื่องใช้ไฟฟ้า

“หัวหน้าครับ หัวหน้า! ตรงนี้มีแอร์! มีแอร์ด้วย!” เหวเฉียนคุนกระโดดโลดเต้นอยู่หน้าประตูโกดังหลังหนึ่ง ในฐานะคนอ้วนเพียงหนึ่งเดียวของทีม เวลาถึงช่วงหน้าร้อน เหวเฉียนคุนจึงค่อนข้างทรมาน ใช้ชีวิต

ยากลำบากเป็นพิเศษ

ช่วงก่อนหน้านี้นี้ เวลาปกติที่อุณหภูมิเดียวกัน ทำกิจกรรมต่างๆ เหมือนกัน ก็มีแค่เขาคคนเดียวเท่านั้นที่มักเหงื่อไหลไคลย้อยอยู่เสมอ ดังนั้นจึงมีเพียงเขาที่แข็งมากเมื่อรู้ว่าเครื่องปรับอากาศในฐานทัพใหม่ส่วนใหญ่ใช้การไม่ได้

โกดังขนาดใหญ่หลังนี้ไม่ได้มีแค่เครื่องปรับอากาศ แต่ยังมีเครื่องใช้ไฟฟ้าอย่างอื่นอีก ทั้งตู้เย็น โทรทัศน์ เครื่องดูดควัน พัดลม และอื่นๆ อีกสารพัด เห็นได้ชัดว่าตอนก่อนวันสิ้นโลกที่นี่เคยเป็นคลังเก็บและกระจายสินค้าของบริษัทเครื่องใช้ไฟฟ้าบริษัทหนึ่ง ของที่คนสั่งซื้อกับบริษัทนี้คงจะจัดส่งออกจากที่นี่ เพราะมีสินค้าเก็บไว้ในโกดังหลังนี้และหลังอื่นๆ ในบริเวณใกล้เคียงกันอย่างครบครัน

สรีเหมยกับซ่งหลิงหลิงเห็นเครื่องปั่นน้ำผลไม้ ทรายร์เป่าผม และเครื่องดูดฝุ่นขนาดเล็กวางอยู่บนชั้นของแถมแจกฟรีด้วย

“หยิบของตามจำนวนที่เราต้องการให้ครบก่อน เอาตู้แช่ไปเพิ่มอีกสักสองสามตู้ด้วยนะ” ตู้แช่ในบ้านส่วนใหญ่เป็นของมือสอง หลัวซวินเห็นเครื่องใช้ไฟฟ้าเหล่านี้เป็นของใหม่ชนิดที่ยังไม่เคยออกจากกล่องเลย ใจก็นึกอยากลองใช้ขึ้นมาเหมือนกัน

“ต้องติดแอร์อย่างน้อยห้องละเครื่องดีไหม ห้องใต้ดินก็ด้วย เราใช้แค่พัดลมดูดอากาศกับช่องระบายอากาศแบบนี้ไปตลอดไม่ได้หรอก ต้องการแอร์ที่เป็นระบบปรับอากาศแบบรวมศูนย์หรือเปล่า”

“หัวหน้า เราเอาเครื่องปั่นกลับไปด้วยได้ไหม พอผลไม้ในบ้านสุกแล้วจะได้เอามาปั่นผลไม้ให้ทุกคนดื่ม”

“ทุกคนเอาของที่จำเป็นไปก่อน ของอย่างอื่นถ้ายัดใส่รถได้ก็จัดไปเลยเต็มที่...”

คนกลุ่มนี้เหมือนพวกถือบัตรเครดิตไม่จำกัดวงเงินมาเดินช้อปปิ้งตามห้างร้านแล้วรูดบัตรทุกอย่างเอามัน

กลับบ้าน

เก็บเกี่ยวอีกครั้ง

ท้ายรถบรรทุกขนาดใหญ่หนึ่งคัน ฟังตู้คอนเทนเนอร์ไว้สองตู้ รถพลังงานไฟฟ้าสี่คันก็มีข้าวของยัดไว้จนเต็ม ครั้งนี้พวกหลัวชินเก็บเกี่ยวทรัพยากรมาได้มากมาย

สินค้าในโกดังแถบนี้มีมากมายหลายชนิด แต่ปัจจุบันโกดังที่เก็บสินค้าเกี่ยวกับอาหารล้วนว่างเปล่าไปเกือบหมดแล้ว พวกเขาได้มาเพียงเกลือ เครื่องปรุงรส เครื่องเคียง เช่น ผักดอง เต้าหู้หมัก และซอสต่างๆ มาบางส่วน

ผักดองซีอิ้วและผักดองเกลือในกระปุกแก้วพวกนั้นยังอยู่ในสภาพดี น่าจะยังกินได้ ส่วนผักดองและของหมักดองที่บรรจุอยู่ในขวดหรือซองพลาสติก เวลานี้บรรจุภัณฑ์บวมเป่ง หากเปิดปากขวดปากซองออกมา คงส่งกลิ่นเหม็นคลุ้งอย่างไม่ต้องสงสัย

โชคดีที่พวกหลัวชินปลูกผักกินเองและเลี้ยงนกกระทาหลายพันคู่ไว้ด้วย ในบ้านของพวกเขาจึงไม่ขาดแคลนอาหารประเภทนี้ ขอเพียงขนเกลือลือตนี้กลับไป พวกเขาก็จะมีเกลือเก็บไว้กินได้เป็นสัปดาห์ แล้วหลังจากนั้นค่อยนำของอย่างอื่นไปแลกเปลี่ยนกลับมาเพิ่ม เท่านั้นที่เพียงพอที่จะใช้ยังชีพในฐานะทัพใหม่ได้แล้ว

อาหารหมักดองที่มีวันหมดอายุเหล่านี้...จะอร่อยกว่าของที่หลั้วซวินทำเองได้อย่างไร สมาชิกทีมโศดาคุทุกคนล้วนไม่สงสัยในเรื่องนี้ แต่ที่พวกเขาขัดแย้งเหล่านี้ใส่ไปตามช่องว่างในรถก็เพื่อนำไปแลกกับคนอื่นในร้านที่มัน หรือไมก็นำขวดน้ำกระปุกเหล่านี้ไปใส่อาหารประเภทเดียวกันที่ทำขึ้นเองในบ้านได้

การวนล่ำรวจรอบนี้พวกเขายังตรวจดูโกดังต่างๆไม่ทั่ว และยังหาของเป้าหมายได้ไม่ครบ แต่พื้นที่บนรถเต็มหมดแล้ว เมื่อค้ำหนึ่งถึงความปลอดภัย พวกเขาจำต้องชนกลับไปก่อนเที่ยวหนึ่ง แล้วจะทำอย่างไรต่อค่อยวางแผนกันอีกที ถึงอย่างไรพวกเขาก็ได้ในสิ่งที่ต้องการมากที่สุดมาแล้ว ไร่มาคราพหน้าค่อยมาชนเครื่องใช้ไฟฟ้าบางส่วนกลับไปเพิ่ม รวมถึงเข้าไปดูโกดังสินค้าที่อยู่ด้านในด้วย

คนทั้งกลุ่มตั้งแคมป์พักแรมบนที่โล่งใกล้กับเขตโกดังหนึ่งคืน เช้าวันรุ่งขึ้นก็เดินทางกลับฐาน แต่ระหว่างทางครั้งนี้พวกเขาไม่ได้โชคดีเหมือนตอนขามา...เพราะเจอซอมบี้หลงฝูงที่เดินสะเปะสะปะไปทั่วเข้าแล้ว

อย่างที่เคยกล่าวไว้ก่อนหน้านี้ ปัจจุบันรูปลักษณ์ภายนอกของซอมบี้เหล่านี้เปลี่ยนไปจนไม่เหลือเค้าความเป็นมนุษย์แล้ว ซอมบี้ตัวที่พวกหลั้วซวินเจอล่าสุดรูปร่างลักษณะเปลี่ยนแปลงไปมาก ขนาดของมันใหญ่โตกว่าร่างกายมนุษย์ทั่วไปเป็นเท่าตัว ถ้ายืนตัวตรงคาดว่าคงสูงประมาณสามเมตร แขนที่กลายเป็นขาน้ำล่ำสันและดูเหมือนจะยาวกว่าขาลหลังเล็กน้อย มองเผินๆก็เหมือนกอริลลา

มีก็แต่หน้าตาของพวกมันที่ยังใกล้เคียงมนุษย์อยู่บ้าง คือขากรรไกรไม่ได้ยื่นยาวออกมาอย่างพวกลิง แถมไม่ได้มีขนขึ้นรุงรัง บนหัวยังมีผมเหลืออยู่ประปราย พวกหลั้วซวินจึงแน่ใจว่าพวกมันน่าจะเป็นซอมบี้ที่กลายร่างจากซอมบี้มนุษย์

“...ซอมบี้แบบนี้จะมีพลังพิเศษหรือเปล่า” เสียงสวี่เหมยดังมาจากวิทยุสื่อสาร หลั้วซวินยังไม่ทันได้ตอบคำถามเธอ ซอมบี้ตัวนั้นก็ทุบอกตัวเองสองที ก่อนวิ่งตั้งต่งพุ่งใส่ขบวนรถของพวกหลั้วซวิน

เหยียนเพยรีบตั้งแผ่นโลหะขวางหน้าซอมบี้ตัวนั้นอย่างรวดเร็ว เมื่อ

สองสิ่งปะทะกันก็เกิดเสียงดังสนั่น ครั้นแล้วเจ้าซอมบี้ก็คว้าแผ่นโลหะขึ้นมา บิดด้วยแรงพลังมหาศาล พยายามบิดม้วนให้เป็นก้อนเพื่อจะปากลับมาใส่รถของพวกเขา

“น่าจะเป็นซอมบี้พลังแข็งแกร่งนะ” เขียนเพยไม่ได้รู้สึกโมโหที่ฝ่ายตรงข้ามบีบขยำแผ่นโลหะของเขาราวกับเศษกระดาษ เขาตอบคำถามพลางตัวตื้อขึ้น ทันใดนั้นแผ่นโลหะที่ยังอยู่ในมือของซอมบี้ก็มีหนามแหลมคมอันหนึ่งโผล่พุ่งเข้าเสียบคางของมัน!

ซอมบี้กลายเป็นร่างแบบนี้ไม่ได้มีแค่พลังแข็งแกร่ง แต่ยังมีผิวหนังที่หยาบหนาจนน่าตกใจ ถึงขนาดที่เขียนเพยไม่สามารถแทงทะลุสมองของมันได้ในคราวเดียว ซอมบี้ตัวนั้นแผดเสียงคำรามพลางกระเท็บเท้าย้ายอยู่กับที่ พยายามดึงหนามแหลมออกอย่างยากเย็น ทันใดนั้นมันก็กระซากขึ้นส่วนโลหะติดมือมาบางส่วน ขว้างใส่รถของพวกเขาหลังวินาที

โชคดีที่เขียนเพยเป็นผู้มีพลังพิเศษธาตุโลหะ เขาจึงหยุดโลหะนั้นเอาไว้ก่อนที่จะชนกับตัวรถได้อย่างหวุดหวิด อีกด้านหนึ่งสก็พเมฆก็ปล่อยลูกไฟออกไปทางหน้าต่างรถ พุ่งตรงไปที่หนามโลหะและใบหน้าของซอมบี้ คมวายุจำนวนมหาศาลของจางซูลอยพุ่งไปพร้อมลูกไฟขนาดมหึมา กระแทกใส่ด้านฐานของหนามโลหะครั้งแล้วครั้งเล่าราวกับก้อนที่กำลังตกลงมา ทำให้ปลายหนามแหลมฝังลึกเข้าไปในสมองซอมบี้

เขียนเพยเองก็ควบคุมโลหะที่ถูกโยนมาให้ลอยหวนกลับไปกระแทกใส่ฐานหนามโลหะ ขณะที่ซอมบี้กำลังพยายามถอนดึงโลหะออกจากตัว ก็กลับต้องถอยร่นทีละก้าวๆ ตามแรงโจมตีอย่างหนักซ้ำๆ หลายครั้ง กระทั่งหนามแหลมแทงทะลุสมอง ดันคริสตัลกระเด็นหลุดออกมา เจ้าซอมบี้ก็ตายคาที่อยู่ตรงนั้น

เมื่อเห็นว่าในที่สุดซอมบี้ตัวนั้นลุกขึ้นมาไม่ได้อีก ทุกคนถึงได้ถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอก แต่ละคนหันไปมองหน้ากัน นัยน์ตาฉายแววดีใจ

ซอมบี้กลายเป็นร่างแบบนี้ก็ฆ่าได้ด้วยเหรอ ได้สิ ฆ่าได้อยู่แล้ว ตอนนั้นก็ฆ่าตายไปตัวหนึ่งแล้วไม่ใช่หรือไง แล้วซอมบี้กลายเป็นร่างแบบนี้จัดการง่ายหรือเปล่า ไม่ง่ายเลยสักนิด

พวกหัวขวินฆ่าชอมบี้ร่างยักษ์พลังแข็งแกร่งนี้ได้ก็จริง แต่เพราะคราวนี้มันมาแค่ตัวเดียว ถ้าพวกมันยกโขยงกันมาเป็นฝูง ต่อให้ใช้วิธีขุดหลุมกับดักแบบเมื่อก่อน คาดว่าคงต้องออกแรงกันอย่างหนักเลยทีเดียว และถ้าพวกเขาดันดวงจู่เจอฝูงชอมบี้ที่มีจำฝูงคอยวางแผนสังหารด้วยละก็...

ทุกคนสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ หลังจากเก็บคริสตัลจากชอมบี้ตัวนั้นมาแล้วก็เริ่มออกเดินทางกันต่อ

เป็นอย่างไรที่หัวขวินคาดการณ์ไว้ไม่มีผิด ชอมบี้ตัวนี้ไม่เพียงเป็นชอมบี้พลังแข็งแกร่งขั้นสี่ แต่ยังเป็นชอมบี้ที่เกิดการกลายพันธุ์ซ้ำอีกครั้งหนึ่งด้วย

ชอมบี้กลายพันธุ์แบบนี้จัดการยากกว่าชอมบี้ระดับสูงทั่วไป ยิ่งรูปลักษณะเกิดการเปลี่ยนแปลงก็จะฉิวหายบเนื่อหนามากขึ้นจนทำอะไรได้ยาก ถ้ายกโขยงมาพร้อมกันเป็นฝูง มนุษย์อย่างพวกเขาจะเอาชีวิตรอดได้อีกหรือ

แต่ถ้ามีแนวป้องกันที่แข็งแกร่งแน่นหนาพอ อย่างมากพวกมันก็แค่กระแทกกำแพงเหล็กเป็นรอยบุบ หากคว่ำไม่ถึงขอบกำแพงก็คงทำลายเสียหายไม่ได้ง่าย ๆ แน่ เมื่อคู่อุปกรณ์โลหะที่เหยียนเพยสร้างขึ้นชั่วคราวมีขนาดเล็ก มันถึงได้คว่ำไปเป็นอาวุธเล่นงานกลับมา ถ้าไม่อย่างนั้นคงไม่เกิดปัญหาแบบคราวนี้หรอก

พอคิดถึงชอมบี้ประเภทนี้ก็พาให้หัวขวินคิดถึงฐานทัพของตัวเอง สีหน้าเขาเคร่งเครียดขึ้น รีบหันไปบอกเหยียนเพยว่า “ก่อนสร้างโรงเรือนบนพื้นดิน เราคงต้องสร้างกำแพงโลหะล้อมฐานให้หมดทุกด้านแล้วละ ส่วนด้านในก็เสริมเกราะให้โรงเรือนและสิ่งปลูกสร้างต่างๆ แบบนั้นนอกจากจะป้องกันอันตรายจากเถาปีศาจแล้ว ยังป้องกันชอมบี้กลายพันธุ์พวกนี้ได้ด้วย”

เหยียนเพยรู้ซึ้งถึงความร้ายแรงของปัญหานี้ดี “ช่วงนี้เราต้องเก็บโลหะกลับไปเพิ่มเยอะ ๆ อีกแล้วละ หลังจากสร้างห้องส่วนที่เหลือในชั้นใต้ดินเสร็จ จะได้เริ่มสร้างกำแพงรั้วบนพื้นดิน” พวกเขาต้องสร้างกำแพงล้อมฐานให้เสร็จก่อน ถึงจะทำพื้นที่เพาะปลูกข้างในได้อย่างสบายใจ

ไม่อย่างนั้นถ้าเกิดมีเถาปีศาจซ่อนไซเข้ามาคงเกิดปัญหาใหญ่แน่

สำหรับเรื่องจะออกแบบกำแพงอย่างไรไม่ให้ถูกเถาปีศาจซ่อนไซและไม่โดนขอมบี้ทำลาย อย่างน้อยต้องรอให้ได้โลหะกลับไปปริมาณมากพอแล้วทดลองหลายๆ แบบดูก่อนถึงจะแน่ใจได้

เข้าไปใช้เวลาหนึ่งวันครึ่ง ขากลับใช้เวลาอีกหนึ่งวันครึ่ง เมื่อบวกกับเวลาตอนที่พวกเขาเก็บรวบรวมสิ่งของต่างๆ ด้วย ครึ่งนี้จึงกินเวลานานสี่วันเต็มกว่าที่พวกเขาจะกลับถึงฐานทัพของตัวเอง

ในห้องหุง พวกหลั่วซวินพบว่ามีท่านโง่ตัวหนึ่งพลาดเดินเข้าไปในดงเถาปีศาจ เพียงไม่นานมันก็ถูกเถาปีศาจจับฉีกแบ่งกินเป็นอาหารจนหมดเกลี้ยง ส่วนเบ็ดและท่านตัวอื่นๆ ที่เหลือต่างเผ่นหนีไปไกลจากดงเถาปีศาจ และกำลังเดินสะเปะสะปะอยู่บนพื้นหญ้าเขียวขจี บริเวณที่ไม่ไกลจากพวกมันก็คือเจ้าสุนัขป่าสองตัวนั้นที่กินอ่อมจนอนนิบออบแตกกันอยู่นั่นเอง

สุนัขป่าสองตัวนั้นได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวบนถนนก็โง้งหัวลืมตาขึ้นมามองแวบหนึ่ง ครั้นเห็นว่าเป็น "หนอนยักษ์" สีแดงกับรถคันเล็ก ๆ สีขาวที่พวกมันเคยเจอ จึงทำท่าเหมือนรู้ว่านี่เป็นขบวนรถของพวกหลั่วซวินเพียงแค่อ้าปากหาที่หนึ่งแล้วล้มตัวลงหลับต่อ

พวกหลั่วซวินไม่มีเวลามาสนใจว่าทำไมเจ้าสองตัวนี้ถึงเมินเฉยต่อขบวนรถของพวกเขา ตอนนี้รีบขับรถตรงกลับบ้าน ขนของทุกอย่างบนรถลงให้หมดก่อนแล้วค่อยว่ากัน

แน่นอนว่าระหว่างทางกลับมาคราวนี้เหยียนเพยยังคงทำเหมือนที่ผ่านมา คือพาลูกโลหะขนาดใหญ่ยักษ์จนน่าทึ่งลี้ลับกลับมาด้วยตลอดทางถึงสองลูก ก่อนหน้านั้นเพื่อไม่ให้คนอื่นสังเกตเห็น เขาเคยเปลี่ยนรูปร่างลูกโลหะยักษ์ให้กลายเป็นรูปทรงแบบเดียวกับรถ เพียงแต่วิธีนี้ต้องใช้พลังจิตเปลืองมาก และควบคุมยากกว่าลูกโลหะที่ให้ลี้ลับตามมาได้ง่ายๆ ตอนนั้นฐานที่มั่นตะวันตกเฉียงใต้ถูกปิดล้อม ในเวลาที่ไม่มีการออกมาออกฐานแบบนี้ เหยียนเพยจึงรวบรวมโลหะกลับมาในรูปลูกโลหะยักษ์

แล้วปล่อยกลิ้งกลับมา สะดวกกว่าเป็นไหนๆ

พวกเขาทยอยขนย้ายของลงจากรถ อะไรควรเก็บไว้ในห้องเก็บของก็ไว้ในนั้น อะไรควรไปไว้บนอาคารก็ยกขึ้นไปไว้ข้างบน พวกหลี่เถี่ยตื่นตื่นดีใจเป็นพิเศษที่จะได้ติดเครื่องปรับอากาศไว้ในห้องนอน มีเหยียนเพยคอยช่วย เรื่องพวกนี้จึงกลายเป็นงานง่ายๆ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงห้องที่มีเครื่องปรับอากาศอยู่แล้ว แค่เอาเครื่องใหม่ไปเปลี่ยนแทนเท่านั้น ไม่ต้องเจาะผนังเพิ่มให้ยุ่งยากเลย

คนทั้งกลุ่มทำงานกันอย่างขมิ้มขมั้น แน่ใจว่าพวกเขาไม่ลืมที่จะตรวจสอบสถานการณ์ในบ้านตัวเองว่าเพราะโลหะด้านนอกอาคารและผนังโลหะชั้นใต้ดินไม่มีร่องรอยถูกทำลายหรือได้รับความเสียหาย

เหยียนเพยตรวจดูอย่างละเอียดจนทั่ว จนแน่ใจว่าในบ้านไม่มีความผิดปกติอะไรเกิดขึ้น ขณะที่อีกด้านหนึ่งพวกเหอเจียนคุนก็ดูภาพถ่ายดาวเทียมที่ได้รับในช่วงสองสามวันที่ผ่านมาอีกครั้ง เพื่อสังเกตสถานการณ์ซอมบี้ปิดล้อมฐานที่มั่นตะวันตกเฉียงใต้

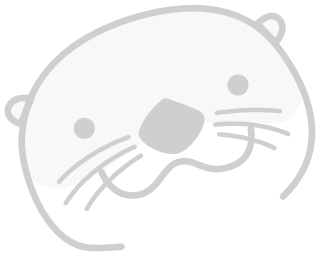
หลี่เถี่ยซีไปที่ภาพถ่ายดาวเทียมล่าสุดซึ่งถ่ายได้เมื่อวานแล้วบอกกับหลัวชวิน “ดูท่าทางคงจะปิดล้อมไปอีกระยะหนึ่งเลยนะครับ แต่กำแพงฐานที่มั่นที่น่าจะไม่มีปัญหาอะไร ไม่มีตรงไหนชำรุดเสียหายเลย”

หลัวชวินสังเกตอย่างละเอียดครู่หนึ่ง จากนั้นก็ดูภาพอื่นๆ อีกสองสามภาพ ก่อนจะสั่นหัวบอกว่า “มองจากมุมตรงลงไปแบบนี้เราดูไม่ออกหรอกว่ากำแพงเกิดปัญหาอะไรหรือเปล่า ซอมบี้ชุดโพรงมุดเข้าไปจากใต้ดินได้หรือไม่” ที่สำคัญยิ่งกว่าก็คือ ที่ผ่านมามองซอมบี้ปิดล้อมฐานที่มั่นมีครั้งไหนบ้างที่พวกมันไม่ได้ไหลลามาแบบกะทันหัน และถอนกำลังจากไปโดยไม่มีเสียงบอกเหตุ ดังนั้นสถานการณ์นอกกำแพงฐานที่มั่นตะวันตกเฉียงใต้ในตอนนี้เป็นอย่างไรบ้าง ไม่ว่าใครก็ไม่อาจบอกได้

แต่อย่างน้อยเมื่อดูจากภาพถ่ายเหล่านี้ ตอนที่กล้องจับภาพซอมบี้เหล่านี้ไว้ได้ พวกมันก็ยังไม่ได้ทำลายกำแพงฐานที่มั่นละนะ

การที่ฐานที่มั่นตะวันตกเฉียงใต้ไม่เกิดเรื่องอะไรนั้นย่อมดีที่สุดสุดเวลานี้ที่นั่นเป็นสถานที่เดียวที่พวกหลัวชวินจะใช้ติดต่อสื่อสารกับ ‘สังคม

ปกติได้ ถ้าเกิดที่นั่นมีปัญหา หรือฐานที่มั่นใหญ่ๆทั้งหลายถูกทำลาย ประชากรมนุษย์ลดลงอย่างฮวบฮาบอีกครั้ง แบบนั้นฐานทัพเล็กๆของพวกเขาหลังวินก็คงรักษาให้อยู่รอดไม่ได้เหมือนกัน โดยเฉพาะท่ามกลางสถานการณ์ในตอนนี้นี่ที่นั่นวันพวกซอมบี้ก็ยิ่งร้ายกาจมากขึ้น

ทดลองอ่าน

บทที่

214

ลงมือทำงาน

สร้างกำแพง ขุดชั้นใต้ดิน กั้นห้อง

สมาชิกทีมโอดาคุ พักผ่อนที่บ้านหนึ่งคืน วันรุ่งขึ้นร่างกายและจิตใจก็พร้อมที่จะออกไปข้างนอกกันแล้ว ถึงแม้พวกเขาอยากจะทำอะไรสักอย่าง แต่เพราะยังไม่ได้เตรียมเสบียงและสัมภาระ จึงเป็นไปไม่ได้ที่จะออกไปวันนี้ทันที นอกจากนี้ยังต้องคำนึงถึงระยะเวลาที่คลื่นซอมบี้ปิดล้อมฐานที่มั่นด้วย... ถ้าเป็นฝูงเล็กโดยทั่วไปแล้วใช้เวลาปิดล้อมประมาณสามถึงห้าวัน ฝูงใหญ่หน่อยก็อาจจะกินเวลาเกินหนึ่งสัปดาห์ คลื่นซอมบี้ระลอกนี้มีขนาดไม่ใหญ่นัก ถ้าเกิดพวกมันถอยทัพยกขบวนมาจากเขาตอนที่กำลังอยู่ข้างนอกฐานพอดี... ชีนแจ็กก็อดเจอพวกมันกลางทางแบบนั้น พวกเขาต้องตกอยู่ในอันตรายแน่นอน

ทุกคนช่วยกันเก็บข้าวของไว้ตามห้องที่เหมาะสม เขียนเพยนำโลหะที่ชนกลับมาคราวนี้ไปไว้ในห้องใต้ดินเพื่อใช้สร้างสิ่งของจำเป็น รวมถึงชั้นปลุกผักในห้องที่ยังทำไม่เสร็จ ส่วนคนอื่นๆ กำลังเก็บข้าวของเครื่องใช้ จิปาถะที่น่ากลับมาจัดวางให้เข้าที่เข้าทางเป็นระเบียบเรียบร้อย กระทั่งเขียนเพยติดตั้งชั้นปลุกผักล็อตใหม่เสร็จเรียบร้อย ก็ช่วยกันเติมดินใส่ปุ๋ย และลงกล้าเพาะปลูกตามขั้นตอนเดิมจนเสร็จสิ้นกระบวนการ

แต่ละคนร่วมแรงร่วมใจจัดบ้านปลูกผักมาตลอดทั้งวัน พอตกเย็น

เหอเขียนคุณกับอุซึนก็นำภาพถ่ายดาวเทียมที่เพิ่งได้รับวันนี้มาให้ทุกคนช่วยวิเคราะห์ด้วยกัน

“ทุกคนดูนี่สิ ดูเหมือนคลื่นซอมบี้จะมีสัญญาณว่าจะถอยแล้วนะ!”

เหอเขียนคุณขยายภาพบนจอแล็ปท็อปเพื่อให้ทุกคนได้เห็นภาพเหล่านั้นกันอย่างชัดเจน

ภาพถ่ายลือตนี้ต่างจากเมื่อสองวันก่อนอย่างเห็นได้ชัด ดูเหมือนซอมบี้บางส่วนได้ถอนกำลังออกไปจากบริเวณกำแพงฐานที่มั่นตะวันตกเฉียงใต้แล้ว ก่อนหน้านั้นคลื่นซอมบี้กระจุกตัวปิดล้อมอยู่รอบฐานทั้งหมด บริเวณที่ไกลออกไปก็ไม่เห็นร่องรอยซอมบี้ตามมาสหมดแล้ว แต่เวลานี้กลับมีขบวนซอมบี้ที่ปรากฏเป็น ‘เส้น’ เส้นหนึ่งเชื่อมกับกองทัพซอมบี้รอบนอกกำแพง คล้ายกับว่ากำลังไปรวมตัวกันอยู่ทางเหนือของฐานที่มั่นตะวันตกเฉียงใต้

“เป็นไปได้ว่าพวกมันกำลังจะถอนกำลัง ดูจากภาพถ่ายนี้แล้ว คลื่นซอมบี้ น่าจะเคลื่อนขบวนขึ้นไปทางตอนเหนือต่อ ซึ่งไม่เป็นอันตรายกับบริเวณฐานทัพของเราและบริเวณโกดังที่เรากำลังจะไปด้วย” หลัวชวินลูบคางครุ่นคิด ก่อนชี้ไปบนหน้าจอแล้วกล่าวว่า “ถ้าเป็นแบบนี้ อย่างเร็ว น่าจะเป็นพรุ่งนี้ อย่างช้าก็มะรืนนี้ พวกมันน่าจะถอนกำลังไปจนหมด หลังจากนั้นทางฐานที่มั่นคงยังไม่ส่งคนออกมาทำภารกิจชั่วคราว คงรออีกวันสองวันค่อยออกมาเก็บกวาดทำความสะอาดสมรภูมิกันก่อน แล้วค่อยส่งทีมต่างๆ ออกไปทำภารกิจ”

ถึงแม้ทางฐานที่มั่นอาจจะคาดคะเนได้เหมือนกันว่าซอมบี้พวกนี้จะถอนกำลังออกไปตอนไหน แต่เพื่อความปลอดภัยก็จะยังไม่อนุญาตให้ใครออกมานอกฐานทั้งสิ้น ภาพถ่ายดาวเทียมโชว์ว่าอยากถ่ายเมื่อไรก็สามารถจับภาพได้เลยทันทีที่ไหนกัน เพราะดูเหมือนว่าหลังวันสิ้นโลก สถานที่ปฏิบัติการด้านเทคโนโลยีขั้นสูงได้รับความเสียหายไปไม่น้อย ถึงแม้ดาวเทียมเหล่านั้นจะยังถ่ายภาพพื้นโลกและส่งมายังจุดรับสัญญาณแต่ละแห่งได้ตามเวลาที่กำหนดไว้แต่เดิม แต่ภาคพื้นดินก็ไม่สามารถควบคุมให้มันจับภาพเป้าหมายได้โดยเฉพาะหรือกำหนดความถี่ได้ตาม

ต้องการ

ประกอบกับหลังเข้าสู่ยุควันสิ้นโลกมีสถานที่หลายแห่งถูกทำลายเป็นวงกว้าง และดูเหมือนว่ายิ่งไม่มีทางส่งดาวเทียมขึ้นสู่อวกาศได้อีก หากดาวเทียมดวงไหนเสีย...เมื่อถึงตอนนั้นผู้คนบนโลกนี้ก็ไม่สามารถซ่อมแซมได้ นับวันจะยังมีดาวเทียมลดน้อยลงไปเรื่อยๆ

ทุกคนวางความกังวลเรื่องอายุการใช้งานของดาวเทียมไปก่อนชั่วคราว แล้วหันมาปรึกษาหารือกันเกี่ยวกับความพร้อมด้านต่างๆ ก่อนตัดสินใจรีบหาโอกาสออกไปข้างนอกกันอีกรอบ ถึงอย่างไรก็ควรไปศูนย์กระจายสินค้าของบริษัทขนส่งที่เคยวางแผนว่าจะไปแต่ก็ยังไม่ได้ไปกันสักรอบ ถ้าในนั้นไม่มีของอะไรให้เก็บเกี่ยว พวกเขาก็ยังไปเซตโกดังสินค้าที่ไปมาเมื่อคราวก่อนได้ จะได้ถือโอกาสเก็บรวบรวมโลหะกลับมาอีกเยอะๆ ด้วย

เมื่อตัดสินใจได้แล้วพวกหลัวชินจึงกำหนดหน้าที่ในการปฏิบัติภารกิจให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด แล้ววันรุ่งขึ้นก็ออกเดินทางกันอีกครั้ง โดยขับรถมุ่งหน้าสู่ศูนย์กระจายสินค้าของบริษัทขนส่ง การเดินทางรอบนี้ใช้เวลาไปกลับสี่วันเช่นเดิม แถมพวกเขายังเก็บเกี่ยวผลประโยชน์กลับมาได้มากมายมหาศาลเหมือนเคยอีกด้วย ในศูนย์กระจายสินค้าแห่งนั้นมีข้าวของที่แตกต่างหลากหลาย เรียกได้ว่าอะไรก็มีทั้งนั้น แต่สิ่งที่ทำให้พวกหลัวชินท้อถอยใจก็คือ...เพราะที่นี่มีข้าวของสารพัดสิ่ง รวมถึงของกินของใช้แปลกๆ ยิบย่อยปะปนรวมอยู่เต็มไปหมด หลังวันสิ้นโลกจึงไม่มีใครสนใจให้ความสำคัญ ดังนั้นเลยไม่ใช่เป้าหมายแรกที่คนอยากจะมา

มีทั้งเวลาให้ใช้อย่างเหลือเฟือ แถมไม่มีขอมบี้มาก่อวุ่นวายแบบนี้ คนทั้งกลุ่มจึงขนข้าวของแปลกๆ ใหม่ๆ สารพัดสารพันกลับมามากมายกอง มีตั้งแต่เมล็ดพันธุ์ไม้ดอกไม้ผลชนิดต่างๆ ไปจนถึงเครื่องซักผ้า เครื่องเพิ่มความชื้นในอากาศ เครื่องกรองน้ำ กระจุกอาหารอบแห้งที่เก็บไว้ได้นานก็มีครบครัน พวกเขาจึงขนใส่รถที่ขับมาจนเต็มทุกคัน

สองสาวรื้อหาข้าวของเครื่องใช้มาได้ไม่น้อย ทั้งแชมพู ครีมนวดน้ำ ผลิตภัณฑ์ดูแลผิวยี่ห้อแพงๆ แปรงสีฟัน ยาสีฟัน ไปจนถึงตะไบเล็บ

แม้ในบรรดาของพวกนี้มีหลายอย่างที่ใกล้หมดอายุ และบางส่วนก็เพิ่งหมดอายุไป แต่ก็ยังใช้ได้อยู่

ฝ่ายหลวงชินก็แกะพัสดุหลายชิ้นออกดู พบว่ามีเมล็ดพันธุ์พืชบางอย่างที่ยังไม่เน่าเสียจำนวนหนึ่ง จึงเก็บกลับไปลองปลูกดูว่าคืออะไร

หลังจากเดินทางคราวนี้ พวกเขาไม่ต้องออกจากฐานมาไกลๆ ได้อีกระยะหนึ่งเลยทีเดียว นอกจากต้องออกมาเก็บรวบรวมโลหะข้างนอกเป็นครั้งคราวเท่านั้น พวกเขาสามารถเก็บตัวปรับปรุงต่อเติมฐานทัพเล็กๆ ของตัวเองให้เสร็จสมบูรณ์ได้เลย หลังจากนั้นก็ปลูกผักปลูกต้นไม้ใช้ชีวิตสโลว์ไลฟ์อย่างรื่นรมย์ได้สักที

พอกลับมาถึงฐานทัพ พวกเขาได้ตรวจคุณภาพถ่ายดาวเทียมอย่างละเอียดอีกครั้ง ในที่สุดทุกคนก็ถอนหายใจด้วยความโล่งอก... คลื่นซอมบี้ถอนกำลังไปจากฐานที่มั่นตะวันตกเฉียงใต้หมดแล้ว นอกจากนั้นดูเหมือนว่าฐานที่มั่นที่ไม่ได้ถูกพวกซอมบี้ตีแตกด้วย

“หัวหน้า ปลายเดือนนี้เราจะกลับไปอีกไหมครับ” หลี่เถี่ยถามขึ้นมา เพราะว่าตอนนี้ใกล้จะสิ้นเดือนแล้ว ฐานที่มั่นตะวันตกเฉียงใต้เพิ่งผ่านพ้นเหตุการณ์คลื่นซอมบี้ปิดล้อมไปหยกๆ คงโกลาหลวุ่นวายกันไม่น้อย และหลายๆ ที่ก็อาจจะเปิดให้บริการไม่ได้ ทรัพยากรบางอย่างในฐานที่มั่นคงราคาสูงขึ้นมากแน่ๆ

หลวงชินส่ายหน้าพูดว่า “เดือนนี้เรายังไม่กลับไปชั่วคราว ไว้ค่อยกลับตอนต้นเดือนของอีกสองเดือนถัดไป พวกเราจัดการเรื่องในบ้านให้เสร็จก่อนแล้วค่อยว่ากันอีกที”

การออกไปนอกฐานสองครั้งหลังมานี้พวกเขาได้ของดีกลับมาเพียบ ครั้งแรกเจอเกลือจำนวนมากยังไม่ต้องพูดถึง แต่ครั้งที่สองตอนไปศูนย์กระจายสินค้ายังเจอเครื่องปรุงรสต่างๆ ซึ่งเก็บไว้ได้นานอยู่บนชั้นสินค้าประเภทอาหารอีกไม่น้อย มีทั้งเกลือ ผงชูรส และผงซูปไก่ อีกทั้งเดือนนี้แม้จะเก็บเกี่ยวพืชผักได้ค่อนข้างเยอะ แต่ไม่ถึงกับเป็นลือตใหญ่อะไร จึงไม่จำเป็นต้องรีบร้อนนำออกไปขาย และยังไม่จำเป็นต้องรีบกลับไปฐานที่มั่นตะวันตกเฉียงใต้ในเวลาสั้น

ต้องบอกก่อนว่า หลังจากที่คลื่นขอมบีบูกมาแต่ละครั้ง ฐานที่มั่นมักมีการเปลี่ยนแปลงหลายๆ ด้าน ถ้าพวกเขารีบกลับไป ก็ไม่รู้เลยว่า จะเจอกับอะไรบ้าง จึงควรรออีกสักกระยะหนึ่ง ให้เรื่องต่างๆ ในฐานที่มั่นสงบลงก่อนแล้วค่อยดูกันอีกที

เมื่อทุกคนกำหนดแผนคร่าวๆ ได้แล้วก็แยกย้ายกันไปพักผ่อนอีกครั้ง ต่อมาก็พากันออกไปรวบรวมทรัพยากรกันอีกห้าหกครั้ง จนโลหะกลับมาจำนวนมหาศาล เตรียมไว้ใช้ทำสิ่งที่คั่งค้างไว้ต่อให้เสร็จ

หลังจากขุดชั้นใต้ดินและสร้างสิ่งต่างๆ ของโครงการใต้ดินเสร็จหมดแล้ว รวมทั้งเสริมโลหะให้แข็งแกร่งขึ้นอีก ในที่สุดทุกคนก็พร้อมที่จะออกไปจัดการกับโรงเรือนเพาะปลูกบนพื้นดิน

ใช่แล้ว โรงเรือนเพาะปลูก

หลั่วชินแก๊วใช้แบบอยู่หลายครั้งจนได้แปลนการใช้พื้นที่ว่างบนพื้นดินออกมา และเมื่อปรึกษากับพวกเหยียนเพยอย่างจริงจังอีกสองสามครั้ง ก็ได้แบบแปลนล่าสุดที่ใช้การได้

ขั้นตอนแรกในการสร้างโรงเรือนเพาะปลูกบนพื้นดินคือการสร้างกำแพงโลหะล้อมรอบที่ตื้นขึ้นมาหนึ่งชั้นก่อน กำแพงนี้หนาประมาณครึ่งเมตร ใช้โลหะที่มีความแข็งแกร่งและเหนียวแน่นคงทนสูงสุดเท่าที่เหยียนเพยเคยหลอมมาได้ โดยสร้างให้ชิดติดเขตของเถาปีศาจให้มากที่สุด

แรกทีเดียวเถาปีศาจเหล่านี้เกิดความสงสัยในสิ่งแปลกปลอมที่โผล่ขึ้นมานี้เป็นอย่างมาก พวกมันยื่นมือเกาะออกมาสำรวจอย่างละเอียด แต่เพราะพื้นผิวของเจ้าสิ่งนี้เรียบลื่นเกินไป ไม่มีส่วนไหนให้ยึดเกาะได้เลย ทั้งยังแข็งทื่อไม่ขยับเขยื้อนราวกับก้อนหิน พอพวกมันตรวจดูแล้วว่าสิ่งที่ยื่นขึ้นมาด้านข้างไม่ได้ตอบโต้และไม่เป็นประโยชน์อะไร สุดท้ายก็มองว่าเป็นหินขวางทางแล้วเลิกสนใจไปเอง

ขั้นตอนที่สองก็คือการทาสีกำแพงโลหะให้ทั่ว

พวกหลั่วชินเลือกสีน้ำมันที่น่าจะใช้ได้มาหลายสี แล้วผสมให้ออกมามีสีใกล้เคียงกับสีของเถาปีศาจด้านนอกพวกนั้นโดยไล่เฉดเข้มอ่อน

ต่างกันเล็กน้อย จากนั้นก็ละเลงบนแผ่นโลหะที่เหยียนเพยเตรียมไว้ รอจนสีแห้ง เหยียนเพยก็นำแผ่นโลหะที่ทาสีแล้วไปประกอบบนกำแพงชั้นนอกสุด รวมถึงบนหลังคาที่ต่อยอดกำแพงให้สูงเข้ามาด้านใน กลายเป็นโดมหลังคาที่ยังเปิดช่องบนสุดไว้ ดูคล้ายสนามกีฬาที่มีหลังคาคลุมเหนืออัฒจันทร์ แต่เปิดช่องตรงกลางโล่งๆ

หลังคาทรงโค้งแบบนี้ เมื่อมองตรงลงมาจากด้านบน บวกกับลวดลายสีฉูดฉาดที่ไล่ระดับความอ่อนเข้ม ทำให้ดูกลมกลืนกับเถาปีศาจที่รายล้อมอยู่รอบๆ นั้น

นอกจากลวดลายบนกำแพงและหลังคาจะช่วยตบตาผู้คนด้านนอกแล้ว การออกแบบหลังคาให้โค้งมนยังช่วยกันเถาปีศาจซึ่งถึงจะสูงชันกว่านี้ก็ได้เลื้อยข้ามกำแพงเข้ามาไม่ได้

กำแพงโลหะสูงเกือบสี่เมตร ราวๆ พื้นชั้นสองของอาคารทั่วไป ถ้ามีคนเดินทางผ่านมาแล้วมองเห็นจากที่ไกลๆ ก็อาจมองเห็นขอบบนของกำแพงได้ แต่เนื่องจากกำแพงและหลังคามีสลักขณะโค้งมน อีกทั้งยังมีสีฉูดฉาดคล้ายกันไปกับธรรมชาติ คนมองก็อาจนึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของดงพืชกลายเป็นพันธุ์ ส่วนฐานรากของกำแพงที่อยู่ใต้ดินก็ขุดลึกลงไปเชื่อมต่อกับโลหะของห้องใต้ดิน แนบสนิทเป็นเนื้อเดียวกันอย่างสมบูรณ์

หลังจากจบงานสร้างกำแพง งานอื่นๆ ที่เหลือก็สะดวกมากขึ้น พวกหัวขวินไม่ได้รีบร้อนเริ่มงานใหม่ในทันที แต่รอก่อนหนึ่งวันเพื่อดูภาพถ่ายดาวเทียมและสังเกตภาพที่ถ่ายติดฐานทัพของพวกเขาอย่างละเอียด เมื่อแน่ใจแล้วว่าลายพรางบนกำแพงให้ผลเป็นที่น่าพอใจมาก คือถึงแม้จะตั้งใจเพ่งดูก็ผิดสังเกต จากนั้นจึงค่อยตัดสินใจลุยงานกันต่อในวันรุ่งขึ้น

คราวนี้พวกหัวขวินไม่ได้ปูพื้นด้วยโลหะโดยตรง แต่เริ่มจากการปรับพื้นให้กลายเป็นทรายก่อน

พื้นเดิมบนลานโล่งของฐานทดลองทางการเกษตรแห่งนี้บางส่วนลาดยางมะตอย บางส่วนเป็นพื้นปูนซีเมนต์ และมีบางที่ปูด้วยแผ่นหิน อีกทั้งดินด้านล่างส่วนบนๆ ยังไม่เหมาะสำหรับการเพาะปลูกนัก ดังนั้นจึงสลายให้กลายเป็นทราย จากนั้นค่อยนำดินจากใต้ดินลึกที่ตากแห้งดีแล้ว

มาใช้เพาะปลูกดีกว่า

ส่วนพวกแผ่นดินทางเดินและก้อนอิฐปูพื้นที่ใช้ตกแต่ง พวกเขาเก็บมาวางกองรวมกันไว้ด้านข้างก่อน โรงเรือนสร้างเสร็จค่อยนำมาประดับตกแต่ง เมื่อขนย้ายวัสดุต่างๆ ออกแล้ว อวีชินทรันก็เริ่มลงมือสลายพื้นในเขตกำแพงด้านหนึ่งให้กลายเป็นทราย

คนที่เหลือขนทรายที่ได้ไปใส่ในรถที่จอดไว้ชั้นใต้ดิน จากนั้นก็ขับไปเททิ้งไว้ข้างแปลงเพาะปลูกด้านนอก ส่วนอาคารหลายหลังบนพื้นดินซึ่งมีประโยชน์ใช้สอยแตกต่างกันไป หลัวชินตัดตัดสินใจว่าจะรื้อทิ้ง แล้วย้ายอุปกรณ์ เครื่องมือทำการเกษตร รวมถึงยานพาหนะทางการเกษตรต่างๆ มาไว้ในโรงเรือนทั้งหมด แต่หากมีอะไรที่เก็บข้างในไม่ได้ ก็เก็บไว้ในอาคารที่จะจัดการท้ายสุดก่อนค่อยหาทางจัดการที่หลัง หรือไม่ก็ทำแทนจุดจากโลหะยึดติดกับผนังไว้

เพราะพวกหลัวชินไม่จำเป็นต้องทำไร่นาบนพื้นดินโดยตรงอยู่แล้ว จึงยังไม่ต้องใช้รถแทรกเตอร์หรือรถหยอดเมล็ดอะไรพวกนี้ในเร็ว ๆ นี้ แต่ของพวกนี้มีเก็บไว้ย่อมดีกว่า จะทิ้งไปก็น่าเสียดาย

ข่าวใหม่

มีข่าวใหม่ ข่าวล่าสุด ข่าวใหญ่ๆ เลยกี่!

ขณะที่พวกหลัวชวินส่วนหนึ่ง กำลังทำงานก่อสร้างกันอย่างขมิ้มมัน ด้านเหนือเจียนคุนกับอู่ซิ่นผู้รับผิดชอบงานตรวจสอบข้อมูลข่าวสารและภาพถ่ายจากดาวเทียมเป็นประจำทุกวันก็มีความคืบหน้าอีกครั้ง ตอนที่เห็นข้อมูลซึ่งถอดตาลับซิปตานอนคัศจรรย์ออกมาอย่างยากลำบากนั้นทั้งคู่ต่างซ็อกกันไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็รีบหอบของวิ่งไปหาทุกคนที่ 'ไซต์งาน... ไซ่แล้ว' ตอนนั้นบนพื้นดินถูกทุกคนซุดเจาะจนกลายเป็นหลุมใหญ่ๆ ดูลึกลับพื้นที่ก่อสร้างไม่มีผิด

“หัวหน้าครับ หัวหน้า! มีข่าวใหม่ ข่าวล่าสุด ข่าวใหญ่ๆ เลยกี่!” เหวเจียนคุนวิ่งจนพุงกระเพื่อม เนื้ออวบๆ สั่นไหวเป็นจังหวะไปทั้งตัว สีหน้าเขาดูตื่นเต้นดีใจมาก

เมื่อบรรดาคนที่กำลังก้มหน้าก้มตาทำงานเงยหน้าขึ้นมาเห็นภาพนั้นเข้า ต่างก็พากันหลุดซาออกมาแบบกลิ้งไม่อยู่ บางคนถึงขั้นทำรายการกระเด็นเข้าปากเลยก็มี

แม้แต่เถาปีศาจนอกกำแพงก็โบกสะบัดมือเกาะอยู่ริมผนังโลหะที่เรียบลื่นทันทีที่ได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวจากด้านใน แต่พอพวกมันลองดูแล้วว่าไม่มีทางยื่นเข้าไปจับเหยื่อข้างในได้ถึงยอมล้มเลิกไป

“ทำไมเธอ” หลัวชวินลูบหน้าตัวเองทีหนึ่งก่อนเอ่ยถามสองหนุ่ม โดยไม่รู้ตัวเลยว่าใบหน้าตัวเองเวลานี้มีรอยเบื่อนคราบดินเป็นรูปนิ้วมือ

“นี่ครับพี่ พวกผมเพิ่งได้รับข้อมูลจากดาวเทียม!” เหอเจียนคุน หอบหายใจแฮกๆ อุ้ชินที่อยู่ข้างๆ แข็งแรงกว่าเขามาก แม้จะรีบวิ่งมาเหมือนกัน แต่อย่างมากอุ้ชินก็แค่หายใจแรงขึ้นเล็กน้อย “ก่อนหน้านี้น พวกผมปลดล็อกรหัสไม่ได้ ก็เลยเข้าไปไม่ถึงข้อมูลพวกนี้ สองวันมานี้ผม กับเจ้าอ้วนเพิ่งจะเข้ารหัสได้...เลยเพิ่งแจกกล่องข้อมูลทั้งหมดที่ฐานที่มั่น แต่ละแห่งใช้แลกเปลี่ยนข่าวสารระหว่างกัน วันนี้พวกผมเจอจดหมายที่ทาง ฐานที่มั่นตะวันตกเฉียงใต้เพิ่งตอบกลับหาฐานที่มั่นอื่น ดูเหมือนว่าฐานที่มั่น ตะวันตกเฉียงใต้กำลังดำเนินการปฏิรูปครั้งใหญ่ และหลังจากเหตุการณ์ คลื่นซอมบี้บุกล้อมฐานผ่านพ้นไปแล้ว ฐานที่มั่นตะวันตกเฉียงใต้จะไปรวม ปฏิบัติการชุดเหมืองแร่กับฐานที่มั่นอื่นด้วยครับ”

ข้อมูลเหล่านี้มีปริมาณมากเหลือเกิน อุ้ชินเองก็บอกเล่าในระยะเวลา สั้นๆ ได้ไม่ชัดเจนนัก ดังนั้นเขาจึงนำข้อมูลที่เพิ่งจัดเรียงเป็นระบบระเบียบ แล้วโยนใส่ไว้ในเซิร์ฟเวอร์ของอาคารปฏิบัติการ เพื่อให้ทุกคนสามารถเข้าดู ข้อมูลด้วยเครื่องมือของตัวเองได้ตลอดเวลา

ตอนนี้เองเหอเจียนคุนเพิ่งจะตื่นจากอาการเหนื่อยหอบ ดวงตา ของเขาเปี่ยมไปด้วยแววตื่นเต้น “ช่องสัญญาณใหม่มีอะไรเยอะมากจริงๆ ครับ พวกผมยังเชื่อว่าตอนนี้มีรายการโทรทัศน์ผ่านดาวเทียมด้วย แถม ข้อมูลก็สมบูรณ์ครบครันกว่ามาก แต่บางอย่างก็ต้องเข้ารหัสในการเปิดดู ด้วยเหมือนกัน ใ้พวกผมจะค่อยๆ กลับไปศึกษาดูก่อน ต้องปลดรหัส ได้แน่ แต่อาจจะต้องหาอุปกรณ์มาเพิ่ม จะได้สร้างห้องคอมพิวเตอร์ ขนาดใหญ่สำหรับฐานของเราไปเลย”

หลัวชวินพูดกลัวหัวเราะ “เรื่องพวกนี้ไม่มีปัญหาหรอก พอสร้าง ฐานเสร็จแล้ว เราจะเข้าไปในตัวเมืองลี้กซิ่นเพื่อหาอุปกรณ์บางอย่างกลับมา สร้างห้องคอมพิวเตอร์ให้พวกนายโดยเฉพาะ พวกนายอยากได้แบบไหน ก็จัดเลยเต็มที่” คราวก่อนตอนพวกเขาไปศูนย์กระจายสินค้าของบริษัท ขนส่งก็เจอก็องเว็บแคมอยู่บ้าง เพียงแต่เป็นของคนละรุ่นคนละแบบกัน

แถมขนาดก็ไม่เท่ากัน ถึงแม้จะยังใช้การได้ ทว่าอุปกรณ์แต่ละตัวก็มีวิธีใช้ และประสิทธิภาพที่ต่างกัน อีกอย่าง พวกเขาหาเจอแค่นี้ก็ตัวเท่านั้น หลังจากเจอของพวกนี้แล้ว หลัวซวินจึงเกิดความคิดอยากจะทำเมืองไป ครอบครองเหล่านี้จากแหล่งขายอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์กลับมาสักครั้ง

ของแบบนี้มักมีอยู่ใน دیجิทัลดมอลล์ ซึ่งย่อมมีอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ ที่หลากหลาย ไปที่นั่นที่เดียวรอบเดียวก็น่าจะได้ของที่ต้องการกลับมา เพียบแล้ว

เมื่อได้ยินคำพูดของหลัวซวิน หนุ่ม ๆ สายไต่ที่ทั้งหลายต่างเฮลั่น ประมอติใจกันยกใหญ่ หลัวซวินจึงประกาศให้หยุดพักสักครู่ ทุกคนจะได้ ใช้เวลานี้ดูข้อมูลข่าวสารที่เพิ่งได้รับมาใหม่เหล่านี้

คนทั้งกลุ่มกลับมาพักผ่อนดื่มน้ำดื่มท่าที่ห้องโถงชั้นหนึ่ง จากนั้น ก็มานั่งดูข่าวใหม่อยู่บนเก้าอี้...เป็นอย่างไรที่เหอเจียนคุณพูดไว้จริง ๆ ข้อมูล เหล่านี้เป็นสิ่งที่ฐานที่มั่นต่าง ๆ ซึ่งยังคงรับสัญญาณดาวเทียมได้แลกเปลี่ยน ข้อมูลหากัน กระทั่งบางฐานแม้จะห่างกันไม่ไกล แต่ก็แลกเปลี่ยนสื่อสาร กันไปมาด้วยวิธีนี้ เพียงแต่ข้อมูลประเภทนี้มักถูกลบทิ้งไว้มาก ดังนั้นพอ พวกเหอเจียนคุณเจอเข้าก็จะรีบคัดลอกเก็บไว้ทันที

ในบรรดาเอกสารเหล่านั้น เหอเจียนคุณกับอู๋ซินได้ทำเครื่องหมาย เห็นว่าเป็นเอกสารของฐานที่มั่นตะวันตกเฉียงใต้ไว้หลายไฟล์ พวกหลัวซวิน กำลังดูเอกสารเหล่านี้กันอยู่

ไฟล์หนึ่งคือเรื่องหลังจากผ่านสงครามป้องกันฐานที่มั่นครั้งนี้แล้ว เนื่องจากอาวุธในฐานเกลี้ยงคลั่ง จำเป็นต้องเร่งไปซนทรัพยากรต่าง ๆ จาก เหมืองและโรงงานผลิตที่อยู่ใกล้ ๆ โดยเร็วที่สุด จึงส่งข้อความแจ้งฐานที่มั่น แห่งหนึ่งที่อยู่ใกล้เหมืองก่อน อีกไฟล์หนึ่งก็คือข่าวเรื่องฐานที่มั่นตะวันตกเฉียงใต้กำลังปฏิรูปแก้ไขสิ่งต่าง ๆ ใหม่หมดเหมือนอย่างที่พวกเหอเจียนคุณ บอก

ข่าวเรื่องการปฏิรูปนั้นมีเหตุปัจจัยมาก่อนหน้าแล้ว ไม่ใช่เพียงเพราะ เกิดจากการพบปัญหาภายในหลังต่อสู้ป้องกันฐานที่มั่นอะไรแบบนั้น แต่ เพราะก่อนหน้าการสู้รบครั้งนี้ ฐานที่มั่นบางแห่งในประเทศบริหารจัดการ

โดยกองทัพแบบเบ็ดเสร็จ ทุกคนต้องปฏิบัติตามคำสั่งของฐานที่มั่นเท่านั้น เป็นการจัดการแบบรวมศูนย์ที่เมื่อเกิดภาวะสงครามก็ต้องทำตามความต้องการของทางการ

ทุกคนจะได้รับแจกจ่ายอาหาร เครื่องนุ่งห่ม และพลังงานตามโควตา ไม่อนุญาตให้เก็บเป็นทรัพย์สินส่วนบุคคล ทรัพยากรทั้งหมดต้องมอบให้ทางฐานจัดสรรแบบรวมศูนย์อำนาจ ผู้มีพลังพิเศษทุกคนต้องลงทะเบียนเพื่อประโยชน์ในการควบคุมจัดการ และถูกกำหนดให้ทำภารกิจตามระยะเวลา คนธรรมดาทั่วไปต้องเข้ารับการอบรมฝึกฝนวิชาทหารทุกคน และเชื่อฟังคำสั่งจากผู้บังคับบัญชาเสมอ หากมีเหตุจำเป็นต้องออกรบก็ต้องปฏิบัติตามระเบียบกฎเกณฑ์ คนที่ฝ่าฝืนกฎต้องถูกกองทัพลงโทษตามวินัยทหาร ถ้าละเมิดกฎขั้นรุนแรงจะถูกไล่ออกจากฐานที่มั่นหรือถูกตัดสินโทษตามกฎหมายของกองทัพ

แรกเริ่มเดิมทีการจัดการแบบนี้ใช้กับฐานที่มั่นขนาดเล็กซึ่งมีประชากรเพียงหลักพันหรือหลักหมื่นคน ฐานที่มั่นเหล่านี้มีขนาดพื้นที่เล็กมาก ถ้าในฐานไม่มีความสมานฉันท์เป็นปึกแผ่น หากแค่เกิดเรื่องขัดแย้งเล็กน้อยก็แตกคอกันรุนแรงละก็ ไม่ช้าก็เร็วต้องถูกขอมบี้ฆ่าตายหมด หรือไม่คงตีกันเองภายในจนตายเข้าสักวัน

ปัจจุบันเข้าสู่ควันสันโลกมาเกือบสองปีแล้ว อัตราการอยู่รอดของฐานที่มั่นที่ใช้ระบบนี้มีสูงกว่าฐานอื่น ๆ หลายเท่า ดังนั้นฐานที่มั่นใหญ่ ๆ บางแห่งก็เริ่มใช้มาตรการเดียวกันนี้หลังจากทราบข่าว ขับไล่ผู้ที่ไม่เชื่อฟังคำสั่งออกไปจากฐานทั้งหมด คนอื่นๆ ก็ให้ดำเนินการตามมาตรการทางการทหารอย่างเคร่งครัด แม้จะมีปัญหานั้นปัญหานี้ตามมา แต่เวลาที่ต้องเผชิญกับอันตรายขึ้นมามากจริงๆ ฐานที่มั่นเหล่านี้ก็อยู่รอดปลอดภัยมากกว่าฐานที่มั่นอื่นอย่างเห็นได้ชัด

นี่จึงเป็นหนึ่งในเหตุผลว่าทำไมจนถึงปานนี้จึงยังมีผู้รอดชีวิตจากฐานที่มั่นนี้อพยพมาอยู่ในฐานที่มั่นตะวันตกเฉียงใต้ ผู้คนที่ถูกฐานที่มั่นอื่นเนรเทศออกมาพวกนี้ไม่มีที่ไป จึงต้องแสวงหาที่ซึ่งไม่มีกฎเกณฑ์ขับไล่คนแบบนี้

เพียงแต่ตอนนี้นี้ฐานที่มั่นตะวันตกเฉียงใต้เองก็ไม่อาจหย่อนยานระเบียบวินัยได้อีกต่อไป ขึ้นยังไม่ยกระดับการจัดการภายใน แล้วรอให้คลื่นซอมบี้บุกมาอีกครั้ง ก็คงมีแต่สวรรค์ที่รู้ว่าฐานที่มั่นตะวันตกเฉียงใต้จะยังสามารถยืนหยัดต่อไปได้หรือไม่ ก่อนหน้านั้นเนื่องจากอำนาจในการปกครองถูกแบ่งส่วนการบริหารจนไม่ชัดเจน ทว่าปัจจุบันอำนาจของผู้นำระดับสูงรวมศูนย์อยู่ที่จุดเดียวกันแล้ว ทีมที่ต่อแบ่งส่วนใหญ่ก็ถูกกำจัดไปจนหมด พวกผู้นำจะยังปล่อยให้ม็อบสถานการณ์แบบนี้ต่อไปได้อย่างไร

หลังจากทุกคนอ่านข้อมูลนี้จบก็หันมามองหน้ากัน ไม่มีใครลงเสียงใดๆ นานพักใหญ่ กระทั่งสักพักจึงได้ยินเสียงจางซูแค้นหัวเราะพลางโบกโทรศัพท์มือถือ “ควรบอกว่า โชคดีที่พวกเราเชิงออกมาก่อนสินะ”

ใช่แล้ว โชคดีที่พวกเขาเผ่นออกมาไว และโชคดียิ่งกว่าที่ได้รู้ข้อความนี้ล่วงหน้า ไม่อย่างนั้นถ้าทะเล่ทะเล่ลากลับเข้าฐานที่มั่นไปตอนที่กำลังมีการจัดการภายในละก็ ไม่รู้ว่าพวกเขาจะสามารถดิ้นหลุดและหลบหนีออกมาได้หรือไม่

“เรายังกลับฐานที่มั่นตะวันตกเฉียงใต้ไม่ได้ชั่วคราว” หลังจากหลัวชวินตั้งสติครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งจึงบอกกับทุกคนว่า “สถานการณ์ตอนนี้ถ้าเรากลับไปไม่รู้ว่าจะถอนตัวออกมาได้ง่ายๆ ไหม ไม่ต้องกลัวว่าพีชผักและธัญพืชในบ้านจะมีมากจนกินไม่ทัน อย่างมากก็แค่ตากแห้งเก็บไว้ถ้ามีมากจนเหลือเก็บอีก คราวหน้าเราไปจับเปิดห่านกลายพันธุ์พวกนั้นมาเลี้ยงก็ไม่เลวเหมือนกัน ต้องให้ความสำคัญกับเรื่องการสร้างฐานของเรา ก่อน จากนั้นค่อยหาโอกาสเข้าไปในเขตตัวเมืองทางตะวันตกเฉียงเหนือเพื่อหาอุปกรณ์ดิจิทัลกลับมา และดูด้วยว่าจะหาเฟอร์นิเจอร์กลับมาด้วยได้ไหม เสร็จแล้วก็ปิดประตูอยู่กันแต่ในบ้าน”

คำพูดของเขาได้รับการสนับสนุนจากสมาชิกทีมทุกคนอย่างเต็มที่ แม้ตอนที่จากฐานที่มั่นตะวันตกเฉียงใต้มาจะรู้สึกหดหู่ ไม่นิยมปรีดาอยู่บ้าง แต่พอนึกย้อนกลับไปตอนนั้น ก็นับว่าเป็นโชคดีที่พวกเขาย้ายออกจากที่นั่นมาสร้างฐานทัพใหม่ของตัวเองกันตั้งแต่เนิ่นๆ ถ้าขึ้นซึกซึกว่านี่สักสองสามเดือน คาดว่าต่อไปให้พวกเขาอยากย้ายออกก็ใช่ว่าจะทำได้ง่ายๆ

เมื่ออยู่กันตามลำพังเพียงสองคน หลัวชวินก็กระซิบบอกเหยียนเฟยว่า “อนาคตต่อจากนี้ฉันไม่รู้แล้วจริง ๆ ว่าจะเป็นอย่างไง... ถ้าฐานที่มั่นตะวันตกเฉียงใต้ดำเนินการตามข้อมูลที่เราได้รับมาละก็ ฉันก็ไม่รู้เหมือนกันว่า วันข้างหน้าจะเปลี่ยนไปยังไง...”

ชาติที่แล้วเขาไม่เคยได้ยินเรื่องการปฏิรูปการปกครองในฐานที่มั่นทำนองนี้มาก่อน แม้ว่าในฐานที่มั่นตอนนั้นจะยังอยู่ภายใต้การบริหารของกองทัพเหมือนช่วงแรกหลังวันสันโลก และต่อมาบรรดาผู้มีพลังพิเศษทั้งหมดรวมตัวกันไปสร้างเขตเมืองใหม่ แต่พลเรือนในฐานก็ยังคงเป็นพลเรือนไม่อย่างนั้นเมื่อชาติก่อนเขาจะใช้ชีวิตเป็นโศดาคุอยู่ได้นานเกือบสิบปีได้อย่างไร

เหยียนเฟยหลุดซ่าแล้วพูดลืมหิวเราะว่า “ความแตกต่างก็เป็นเรื่องปกติไม่ใช่เหรอ ในแต่ละวันมีเรื่องเกิดขึ้นตั้งมากมาย ไม่ว่าจะเรื่องเล็กน้อยแค่ไหนก็อาจส่งผลให้อนาคตแตกต่างออกไปได้ทั้งนั้น ถ้ามันเหมือนกับสิ่งที่นายฝันเห็นไปหมดทุกอย่าง ชีวิตแบบนั้นจะยังมีความหมายอะไร” แม้ในอนาคตจะต่างจากสิ่งที่หลัวชวินรู้มา แต่เหยียนเฟยกลับไม่กังวลเลยสักนิด ไม่เหมือนกันสิตี ไม่เหมือนกันหลัวชวินจะได้ไม่ต้องแบกรับภาระความกดดันในใจกับสถานการณ์ที่เห็นในความฝัน

ยิ่งไปกว่านั้น เพราะชีวิตคนเราเต็มไปด้วยความไม่แน่นอนต่าง ๆ นี้แหละถึงจะเรียกว่าชีวิต ถ้ารู้ทุกอย่างล่วงหน้า แล้วเราก็ยังได้แต่เดินตามสิ่งที่รู้มาแบบนั้น พอเจออันตรายก็ไม่สามารถเดินอ้อมหลีกเลี่ยงไปได้ มีเรื่องเสียใจก็ต้องฝืนผ่านประสบการณ์นั้นซ้ำอีกครั้ง ใครจะไปทนไหว

ดังนั้นแม้ว่าฝันบอกเหตุของหลัวชวินจะสำคัญมาก แต่ตอนนี้พวกเขาได้สร้างชีวิตของตัวเองแล้ว การรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าจึงไม่ได้สำคัญขนาดนั้นอีกต่อไป

ครั้งนี้ได้ฟังคำปลอบโยนจากคนรัก หลัวชวินก็อารมณ์ดีขึ้นไม่น้อย เมื่อปรับอารมณ์กลับมาเป็นปกติแล้ว เขาก็เริ่มหุ่เม่ให้กั้งงานก่อสร้างต่อเติมฐานทัพใหม่ของตนต่อ

ปริมาณงานที่เหอเฉียนคุนและอู่ชินรับผิดชอบลดลงไปมากแล้ว แต่

ทุกคนยังเห็นตรงกันว่าควรให้พวกเขาสองคนดูแลเฉพาะการเก็บรวบรวมข้อมูลก็พอ ทว่าสองหนุ่มกลับตอบอย่างใจกว้างว่า งานเก็บข้อมูลใช้เวลาไม่มากแล้ว เมื่อพวกเขาทำงานส่วนนั้นของตัวเองเสร็จก็จะแบ่งเวลามาช่วยขุดดิน ซึ่งสามารถทำควบคู่กันสองงานได้เหมือนอย่างที่เราสวดกับช่างหลังหลังช่วยกันทำกับข้าวให้พวกตนด้วย ถ้างานก่อสร้างในแต่ละวันลดน้อยลงแล้ว พวกเขาค่อยกลับไปขลุกอยู่กับคอมพิวเตอร์ต่อ

หลุมขนาดใหญ่ภายในฐานทัพขุดเสร็จเร็วมาก เขียนเพยตรวจดูระดับความลึกของพื้นดิน จากนั้นก็เริ่มลงมือสร้างพื้นโลหะเหนียวเหนียวของชั้นใต้ดิน พื้นชั้นนี้หนาประมาณหนึ่งเมตรเพื่อรองรับระบบทำความร้อนใต้พื้นเต็มพื้นที่ของลานโถงทั้งหมด ทำให้โรงเรือนแห่งนี้กลายเป็นเรือนกระจกอย่างเต็มรูปแบบ หลังจากวางระบบทำความร้อนใต้พื้นเสร็จเรียบร้อย ทุกคนจึงเริ่มงานขั้นต่อไป นั่นก็คือ...ถมดิน

